

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 6 ΙΟΥΝΗ 1997 ΑΡ. ΦΥΛ. 282 ΔΡΧ. 200

ΟΙ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΕΣ ΤΗΣ “17Ν” ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΚΑΙ ΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Η δολοφονία του Κ. Περαιτικού από τη “17Ν” είναι μέρος της συνολικής επίθεσης του σοσιαλφασισμού στη χώρα μας και πιο ειδικά τμήμα του οικονομικού σαμποτάζ που διεξάγουν οι δυνάμεις του ρωσόδουλου μπλοκ της αστικής τάξης στη βιομηχανία της χώρας.

Στόχος αυτή τη φορά ήταν το χτύπημα της ναυπηγικής βιομηχανίας, και πιο ειδικά των ναυπηγείων της Ελευσίνας. Την ίδια στιγμή που η “17Ν” δολοφονούσε τον Κ. Περαιτικό, τα ναυπηγεία του Σκαραμαγκά και της Ελευσίνας βρίσκονταν μπροστά σε καθοριστικές εξελίξεις για την ίδια τους την ύπαρξη και παραπέρα ανάπτυξη.

Τα ναυπηγεία της Ελευσίνας, 2 χρόνια μετά την “οικονομική εκτέλεση” του Περαιτικού, βρίσκονταν μπροστά σε μια νέα προσπάθεια ιδιωτικοποίησης, το μόνο δρόμο στις σημερινές συνθήκες που μπορεί να τα κρατήσει ανοιχτά. Τα ναυπηγεία του Σκαραμαγκά, μετά τη διαγραφή των χρεών με έγκριση της αρμόδιας επιτροπής της Ε.Ε. και κάτω από το ιδιωτικό μάνατζμεντ, βρίσκονται μπροστά στην πραγματοποίηση ενός τεράστιου επενδυτικού προγράμματος ικανού να βάλει το ναυπηγείο στο δρόμο του εκσυγχρονισμού και της ανάπτυξης.

Οι σφαίρες της “17Ν” δεν ήταν το μόνο εμπόδιο στην πορεία για την ανάπτυξη της ναυπηγικής βιομηχανίας. Ήταν η πιο βίαιη και αιματηρή έκφραση μιας σύγκρουσης που διεξάγεται από καιρό και συνεχίζεται ανάμεσα στις δυνάμεις της προόδου και στις δυνάμεις της καταστροφής.

Οι ρωσόδουλες δυνάμεις της καταστροφής μέσα στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, μέσα στο κράτος και στην κυβέρνηση προσπάθησαν με κάθε τρόπο να εμποδίσουν αυτή την πορεία.

Το ψευτοΚΚΕ μέσα στα συνδι-

κάτα των εργαζομένων, τόσο στην Ελευσίνα όσο και στο Σκαραμαγκά, αναδείχθηκε σε βασικό σαμποταριστή. Στην Ελευσίνα προσπάθησε με κάθε τρόπο να εμποδίσει την ιδιωτικοποίηση και να ξεσηκώσει “εργατικό κίνημα” τόσο μέσα στο ναυπηγείο όσο και έξω απ’ αυτό, δημαγωγώντας πάνω στα εργατικά συμφέροντα και διαδίδοντας κάθε είδους ψευτιά για τη συνέχιση της δουλειάς των εργαζομένων.

Στο Σκαραμαγκά, μετά την αποτυχία του να εμποδίσει τη λύση στο ιδιοκτησιακό καθεστώς, χτύπησε με μανία το ιδιωτικό μάνατζμεντ με στόχο να εμποδίσει το επενδυτικό πρόγραμμα. Το ίδιο, οι ρωσόδουλες δυνάμεις μέσα στο κράτος και στην κυβέρνηση προσπάθησαν να κάνουν το δικό τους σαμποτάζ. Στα ναυπηγεία της Ελευσίνας προσπάθησαν από τη μια να μπλοκάρουν τις μετατάξεις του προσωπικού και από την άλλη να δημιουργήσουν προβλήματα στη μισθοδοσία, δίνοντας έτσι τη βάση στο ψευτοΚΚΕ για να κάνει το “εργατικό του κίνημα”.

Είναι εδώ χαρακτηριστικό ότι τη μέρα -5 Ιούνη- που η γενική συνέλευση των εργαζομένων ψήφισε με συντριπτική πλειοψηφία υπέρ της συμφωνίας του νέου αγοραστή Ταβουλάρη με τη διοίκηση του σωματείου, “κάποιοι” μέσα στην κυβέρνηση έκοψαν την τελευταία μισθοδοσία του προσωπικού που θα γινόταν την ίδια μέρα, δίνοντας έτσι τον πιο ευνοϊκό αέρα στο ψευτοΚΚΕ για να ανατρέψει τη συμφωνία. Πράγμα που όμως δεν κατάφερε.

Οι ίδιες ρωσόδουλες δυνάμεις κάνουν σήμερα ότι μπορούν για να ανατρέψουν το επενδυτικό πρόγραμμα του Σκαραμαγκά, προσπαθώντας να εμποδίσουν την καταβολή των 6 δις δρχ. που έχουν εγκριθεί από την Ε.Ε. και που, μαζί

με τα 2,5 δις που καταβάλλουν οι εργαζόμενοι από τα κέρδη του ναυπηγείου και ένα ακόμη ποσό που θα καταβάλει η ΕΤΒΑ, αποτελούν τη χρηματοδότηση της επένδυσης που πρέπει να ξεκινήσει μέσα στον προσεχή Σεπτέμβρη.

Σ’ αυτή λοιπόν την περίοδο της έντονης πολιτικοσυνδικαλιστικής πάλης η “17Ν” δολοφονεί τον Περαιτικό με στόχο να τρομοκρατήσει το νέο αγοραστή της Ελευσίνας, αλλά και την εγγλέζικη εται-

ρεία του ιδιωτικού μάνατζμεντ στο Σκαραμαγκά, και όχι μόνο. Για μια ακόμη φορά η “17Ν” αποδεικνύεται πως δεν είναι τίποτα άλλο από ένα απόσπασμα δολοφόνων των ρωσικών μυστικών υπηρεσιών που δουλεύει στη βάση ενός συγκεκριμένου σχεδίου για το χτύπημα της ευρωπαϊκής πορείας της χώρας με την καταστροφή της βιομηχανίας, το δυνάμωμα της κυριαρχίας των ρωσόδουλων τμημάτων της αστικής τάξης και την ε-

ξάρτηση της χώρας από τους νέους τσάρους του Κρεμλίνου. Ένα απόσπασμα στο οποίο η κυριαρχία του ρωσόδουλου μπλοκ μέσα στο κράτος επιτρέπει να κινείται με κάθε άνεση, με προκλητική ασυλία και με χίλιες δυο διασυνδέσεις με τις μυστικές υπηρεσίες.

Είναι εδώ χαρακτηριστική η άρνηση των υπουργείων Δημοσίας Τάξης και Δικαιοσύνης να πάρουν

συνέχεια στη σελ. 5

ΜΟΝΟΙ ΤΟΥΣ ΨΕΥΤΟΚΚΕ- ΣΥΝ ΣΤΟ ΒΡΟΜΙΚΟ '89

Η “κάθαρση” του 1989 και του 1993 επανήλθε στο προσκήνιο αυτές τις μέρες με την αυτοκριτική του Μητσοτάκη για το 1989 και την καταδίκη των πολιτικών δώξεων που έγιναν σ’ αυτές τις δύο περιόδους. Έτσι, αυτό το πολιτικό έγκλημα επιτέλους “διαλευκάνθηκε”, αφού έμειναν έκθετοι οι κύριοι δράστες του, δηλαδή το ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ (η ρωσόδουλη φράξια του ΠΑΣΟΚ με αρχηγό τον πράκτορα Ανδρέα Παπανδρέου είναι η μόνη που ακόμα δεν έχει εκτεθεί), που το 1989 χρησιμοποίησαν το αντιΠΑΣΟΚικό μένος της ΝΔ για να πραγματοποιήσουν τα σχέδιά τους.

Ο Μητσοτάκης, με την ευκαιρία του νέου νομοσχεδίου για την ποινική ευθύνη των υπουργών, μίλησε στη βουλή για «σύστημα που λειτούργησε τραγικά άσχημα», για «το χρονικό της μεγάλης ντροπής» και για «πολιτικά καθοδηγούμενες ψηφοφορίες». Απογύμνωσε την “κάθαρση” από τους αγνούς χαρακτηρισμούς που της έδωσε τότε το σοσιαλφασιστικό μπλοκ,

όπως “απόδοση δικαιοσύνης” και “εξυγίανση του συστήματος”, και αναγνώρισε τον πραγματικό της χαρακτήρα, δηλαδή την πολιτική δίωξη με σκοπό την εξόντωση της αυτοδυναμικής τάξης του ΠΑΣΟΚ το 1989 (Κουτσόγιωργας, Τσοβόλας, Αθανασόπουλος) και της φιλοευρωπαϊκής τάξης της ΝΔ το 1993 (ιδιωτικοποίηση ΑΓΕΤ, κατηγορίες ενάντια σε Μητσοτάκη, Μάνο, Ανδριανόπουλο). Κεντρικό ρόλο το 1989 έπαιξε ο Α. Παπανδρέου, ο οποίος, ενεργώντας σαν “προβοκάτορας ηθικός αυτουργός”, έβαλε τη ΝΔ να σκοτώσει την αυτοδυναμία και μετά την κατηγορήσει για το έγκλημα.

Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Ρέππας, πέρα από κάποιες θερμότητες αντιμνηστοακτικές δηλώσεις που στόχευαν κατά κύριο λόγο στον καθυσχασμό των αυτοδυναμικών, υποστήριξε έμμεσα το Μητσοτάκη στην ουσιαστική πλευρά αυτής της αυτοκριτικής του, που ήταν η αποκάλυψη του ρόλου του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ, μιλώντας για ευθύνες της Αριστεράς.

Αυτή η αποκάλυψη έκανε έξαλλο το σοσιαλφασιστικό μπλοκ, και κυρίως το ΣΥΝ, που τόσο καιρό έκρυβε διακριτικά την ευθύνη του σ’ αυτή την υπόθεση πίσω από τη ΝΔ και με την επίκληση της εφαρμογής των νόμων και της λογοδοσίας των πολιτικών προσώπων στο λαό. Ο εκπρόσωπός του Φ. Κουβέλης δήλωσε ότι «δεν αισθάνεται ντροπή για την παραπομπή του Α. Παπανδρέου» και ότι «με το χέρι στην καρδιά και χωρίς καμία σκοπιμότητα διέπραξε αυτό που πίστευε» (Ελ. Τύπος, 29/5).

Έτσι, για πρώτη φορά διαχωρίστηκαν με σαφήνεια τα όρια ανάμεσα στη δημοκρατία και το φασισμό στην υπόθεση των επιχειρήσεων της “κάθαρσης”. Φάνηκε πλέον ότι ο σοσιαλφασισμός είναι αυτός που επιβάλλει το φασισμό σ’ αυτή τη χώρα, αυτός που εκτελεί τα χειρότερα πολιτικά πραξικοπήματα με την ίδια ψυχρότητα που εκτελούν τα περίστροφα της “17Ν”.

ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ: ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Κόντρα στην τρομοκρατία της "17N", τα ναυπηγεία της Ελευσίνας προχώρανε στην ιδιωτικοποίηση.

Ούτε οι σφαιρές της "17N" ούτε οι προβοκάτσιες του ψευτοΚΚΕ μπόρεσαν -σε μια πρώτη τουλάχιστον φάση- να αποτρέψουν την ιδιωτικοποίηση των ναυπηγείων της Ελευσίνας. Η γενική συνέλευση των εργατών στις 5 του Ιουνίου ψήφισε με μεγάλη πλειοψηφία τη συμφωνία του νέου αγοραστή Ταβουλάρη με τη διοίκηση του σωματείου.

Η συμφωνία αυτή και η έγκρισή της από τη γενική συνέλευση ήταν μια μεγάλη νίκη του δημοκρατικού συνδικαλιστικού κινήματος μέσα στο ναυπηγείο, γιατί εξασφαλίζει τα βασικά δικαιώματα των εργαζομένων και κρατά το ναυπηγείο ανοιχτό και σε παραγωγική λειτουργία.

Ο πόλεμος λάσπης και ψεύδους του ψευτοΚΚΕ πως ο νέος αγοραστής θα διώξει όλους τους εργατές, πως θα κατεβάσει τα μεροκάματα, πως θα διαλύσει το σωματείο κ.λπ. κατέρρευσε και τους οδήγησε στην απομόνωση.

Η συμφωνία προβλέπει τη διατήρηση 750 θέσεων εργασίας, όλων δηλαδή των εργαζομένων που έχουν απομείνει στο ναυπηγείο μετά τις μετατάξεις.

Δημοσιεύουμε παρακάτω το πρακτικό τριμερούς συμφωνίας που εγκρίθηκε από τη γενική συνέλευση και θα έχει ισχύ επιχειρησιακής Συλλογικής Σύμβασης.

«I. Όροι και διαδικασία πρόσληψης

1. Με ευθύνη της Αγοράστριας, προκειμένου όπως συμπληρωθούν οι νέες θέσεις εργασίας που προβλέπονται από το άρθρο 9 της σύμβασης μεταβίβασης ενεργητικού να δημιουργηθούν και σε συνεργασία με το Σωματείο, θα κληθούν οι πρώην εργαζόμενοι αμέσως μετά την ενεργοποίηση της σύμβασης μεταβίβασης ενεργητικού και τη λύση της σύμβασης εργασίας τους με καταγγελία από την Εκκαθάριση εταιρείας, να προσέλθουν στον τόπο και στο χρόνο που θα τους καθορίσει η Αγοράστρια για να υπογράψουν με αυτή νέα σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου. Η σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου θα υπογραφεί το αργότερο εντός τριών εργασιμίων ημερών από τη θέση σε ισχύ της σύμβασης μεταβίβασης και με την ειδικότητα που είχε ο κάθε εργαζόμενος.

Διευκρινίζεται ότι όσοι από τους πρώην εργαζόμενους της υπό εκκαθάριση εταιρείας είχαν συνάψει με αυτήν συμβάσεις μαθητείας και δεν έχουν ολοκληρώσει τις σπουδές τους, θα υπογράψουν νέες συμβάσεις μαθητείας, οι οποίες μετά την επιτυχή ολοκλήρωση των σπουδών τους θα μετατραπούν, με την επιφύλαξη της διάταξης της παρ. 2 κατωτέρω, σε συμβάσεις εργασίας αορίστου χρόνου.

2. Αν υπάρχουν εργαζόμενοι που έχουν ειδικότητα η οποία δε θα προβλέπεται στο οργανωτικό σχήμα που θα υιοθετήσει η Αγοράστρια, με βάση πρότυπα μεγάλων ανταγωνιστικών ομοειδών ναυπη-

γείων ή για την οποία παρουσιάζεται μεγαλύτερος αριθμός υποψηφίων από τις ανάγκες της παραγωγής, η Αγοράστρια θα προτείνει, μέσα σε προθεσμία 30 ημερών από την ημέρα που θα αναλάβουν εργασία, στους κατά ειδικότητα και θέση υπεράριθμους δύο έως τρεις συναφείς, κατά το δυνατόν, ειδικότητες προς αυτήν που κατέχουν, από τις οποίες ο καλούμενος μπορεί να επιλέξει τη μία, στην οποία και θα μεταταγεί μετά από μετεκπαίδευση. Σε περίπτωση που η πρόταση της Αγοράστριας δε γίνει αποδεκτή εντός προθεσμίας 10 ημερών από τη σχετική πρόσκληση, η Αγοράστρια δικαιούται να καταγγείλει τη σύμβαση εργασίας του αρνούμενου.

3. Την αμέσως επόμενη εργάσιμη ημέρα από την υπογραφή των νέων συμβάσεων εργασίας, 250 άτομα θα αναλάβουν εργασία. Ο καθορισμός των προσώπων που θα αναλάβουν αμέσως εργασία θα γίνει από την Αγοράστρια, με βάση τις ανάγκες παραγωγής και με την κατά το δυνατόν παράταξη αυτών που έχουν ήδη λάβει την ετήσια άδειά τους του 1997. Οι υπόλοιποι πρώην εργαζόμενοι θα αναλάβουν εργασία εντός τριάντα ημερών.

4. Στην περίπτωση που οι κατά τα ανωτέρω προσκαλούμενοι από την Αγοράστρια δεν προσέλθουν για να υπογράψουν την αντίστοιχη σύμβαση εργασίας εντός 7 εργασιμίων ημερών ή δηλώσουν ότι δεν αποδέχονται την προτεινόμενη σύμβαση, η Αγοράστρια απαλλάσσεται από την υποχρέωση να τους προσλάβει. Η προθεσμία αυτή παρατείνεται το πολύ για δεκαπέντε (15) ακόμη εργάσιμες ημέρες, εάν ο προσκαλούμενος για λόγους ανώτερης βίας, τους οποίους όμως πρέπει να γνωρίσει εγγράφως στην Αγοράστρια μέσα στην αρχική προθεσμία των 7 εργασιμίων ημερών, δεν προσήλθε να υπογράψει τη σύμβαση. Σε περίπτωση όμως που ο εργαζόμενος δεν προσήλθε να υπογράψει τη σύμβαση και να αναλάβει εργασία λόγω ατυχήματος ή ασθένειας και μόνο, η προθεσμία παρατείνεται περαιτέρω έως πέντε (5) μήνες κατ' ανώτατο όριο από την ημερομηνία ενεργοποίησης της σύμβασης μεταβίβασης. Με την πάροδο άπρακτης καθεμιάς από τις πιο πάνω προθεσμίες, η Αγοράστρια απαλλάσσεται από οποιαδήποτε υποχρέωση να προσλάβει όσους από τους πρώην εργαζόμενους δεν προσήλθαν για οποιοδήποτε λόγο να υπογράψουν.

5. Η Αγοράστρια δε θα έχει καμία απολύτως σχέση ή ευθύνη για οποιαδήποτε απαίτηση, δικαίωμα ή αξίωση που τυχόν έχουν οι πρώην εργαζόμενοι κατά της υπό εκκαθάριση εταιρείας ή γενικά προέρχεται από παλαιές συμβάσεις και σχέσεις εργασίας με την τελευταία.

II. Όροι αμοιβής

Για τους εργαζόμενους που προσλαμβάνονται, σύμφωνα με τις παραπάνω διατάξεις, από το πρώην προσωπικό της υπό εκκαθάριση εταιρείας "Ναυπηγεία Ελευσίνας

A.E.", συμφωνούνται ότι θα ισχύσουν τα ακόλουθα, έτσι ώστε αφενός να δημιουργηθούν κίνητρα παραμονής των παλαιών εργαζομένων που γνωρίζουν τις ιδιαιτερότητες του μηχανολογικού εξοπλισμού της υπό εκκαθάριση εταιρείας και αφετέρου να υπάρξει εκλογίκευση του κόστους λειτουργίας της επιχείρησης:

1. Ο εργαζόμενος θα λαμβάνει τις ίδιες τουλάχιστον τακτικές αποδοχές που λάμβανε και στην υπό εκκαθάριση εταιρεία στις 31.5.97. Στις τακτικές αυτές αποδοχές συμψηφίζεται η περιλαμβανόμενη τακτική που έπαιρνε ο κάθε εργαζόμενος στις 31.5.97 για βασικό μισθό, ΑΤΑ, επιδόματα πολυετίας, ανθυγιεινό, οικογενειακό και παραγωγής. Στην ανάλυση όμως των αποδοχών θα γίνει επαναπροσδιορισμός και κατανομή του ποσού των ως άνω αποδοχών ως εξής: Σε μια στήλη, υπό την ένδειξη "βασικές αποδοχές" θα αναγράφεται ο μισθός και τα επιδόματα που προβλέπονται από τις οικείες Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας ή Διαιτητικές Αποφάσεις ή οποιοδήποτε άλλο μεγαλύτερο ποσό ήθελε αποφασίσει η Αγοράστρια, ενώ σε δεύτερη στήλη, υπό την ένδειξη "επίδομα εξομάλυνσης", θα αναγράφεται όλο το επιπλέον ποσό μέχρι το ύψος των συνολικών αποδοχών που κατά τα ανωτέρω λάμβανε ο εργαζόμενος και που θα συνεχίσει να λαμβάνει.

Τόσο οι "βασικές αποδοχές" όσο και το "επίδομα εξομάλυνσης" αποτελούν τις συνολικές αποδοχές του εργαζομένου, στις οποίες θα υπολογίζονται και θα προστίθενται κάθε φορά οι αυξήσεις που θα συνυπολογιστούν. Συμφωνείται όμως ότι δε θα υπολογιστούν αυξήσεις σε όσα επιδόματα ή αποδοχές ήταν δραχμικά, όπως το επίδομα πολυετίας.

2. Τα επιδόματα πολυετίας, από δραχμές 45 επί του ημερομισθίου ή επί του 1/25 του μισθού, για τις πρώτες 600 και στη συνέχεια για κάθε 300 μέρες ασφάλισης, τα οποία από την υπό εκκαθάριση εταιρεία καταβάλλοντο στους εργαζομένους, θα συνεχίσουν να καταβάλλονται και από την Αγοράστρια μέχρι τη συμπλήρωση 16 πολυετιών, χωρίς περαιτέρω αυξήσεις, θα εμφανίζονται δε στη στήλη "επίδομα εξομάλυνσης" ως τμήμα αυτού.

3. Το επίδομα αδείας των 12,5 ημερομισθίων επιπλέον των νομίμων, το οποίο ελάμβαναν οι "πρώην" εργαζόμενοι υπολογιζόμενο σήμερα και αναγόμενο σε ημερησία ή μηνιαία βάση (το ποσό δια 14), ανάλογα με τον τρόπο αμοιβής κάθε εργαζόμενου, θα ενσωματωθεί στο "επίδομα εξομάλυνσης".

4. Επίσης τα 2,5 ημερομισθία πλέον των νομίμων που εδίδοντο στους υπαλλήλους στο Δώρο Πάσχα υπολογιζόμενα σήμερα και αναγόμενα σε μηνιαία βάση ενσωματώνονται και αυτά στο "επίδομα εξομάλυνσης".

5. Στις συνολικές αποδοχές των πρώην εργαζομένων, οι οποίες καθορίζονται κατά τον πιο πάνω τρόπο

και είναι υπέρτερες εκείνων που καθορίζονται από τις αντίστοιχες Σ.Σ.Ε., συμπεριλαμβάνονται, καταλογίζονται και συμψηφίζονται κάθε μορφής απαιτήσεις από μισθό, επιδόματα, προσαυξήσεις και λοιπές αποζημιώσεις.

6. Το πριμ τακτικότητας το οποίο δινόταν στο παρελθόν από την υπό εκκαθάριση εταιρεία καταργείται και αντ' αυτού θα καθιερωθεί από την Αγοράστρια πριμ παραγωγικότητας. Το πριμ παραγωγικότητας, το οποίο θα είναι ίσο τουλάχιστον με ένα μηνιαίο μισθό, θα καταβάλλεται εφόσον υπάρχουν θετικά αποτελέσματα, όπως αυτά θα προσδιορίζονται κάθε φορά από τον επίσημο ισολογισμό της εταιρείας, και θα καταβάλλεται σε τρεις διμηνιαίες δόσεις και θα το παίρνουν όλοι οι εργαζόμενοι.

7. Η έκτακτη παροχή για τα Χριστούγεννα και το Πάσχα (Επίδομα Γαλοπούλας και Αρνιού) προσδιορίζεται σε 25.000 δρχ. για καθεμιά.

8. Οι πρώην εργαζόμενοι δικαιούνται τις εξής άδειες με αποδοχές:

α. Άδεια κανονική τρεις (3) εργάσιμες μέρες επιπλέον των προβλεπόμενων από το νόμο, από την πρώτη ημέρα προσλήψεως και μέχρι 25 εργάσιμες το ανώτατο.

β. Δύο τετράωρες άδειες το χρόνο για τη συμμετοχή τους στις γενικές συνελεύσεις του Σωματείου Εργαζομένων.

γ. Την ημέρα αιμοδοσίας, δύο (2) φορές το χρόνο.

Σημείωση: Οι λοιπές άδειες (γονικές, μαθητικές, φοιτητικές, γάμου, τοκετού κ.λπ.) θα χορηγούνται σύμφωνα με το νόμο και τις Συλλογικές Συμβάσεις (Εθνικές ή κλαδικές).

9. Η αμοιβή για υπερωριακή και νυκτερινή εργασία, εργασία Κυριακών και αργιών θα υπολογίζεται ως εξής:

- η υπερωρία με προσαύξηση 100% του ωρομισθίου

- η νυκτερινή ώρα εργασίας με προσαύξηση 35%

- η εργασία κατά το Σάββατο ή τις αργίες με προσαύξηση 100% η κάθε ώρα

- η εργασία την Κυριακή με προσαύξηση 100% και με χορήγηση ρεπό.

10. Στους εργαζόμενους χορηγούνται οι παρακάτω παροχές σε είδος:

- σε όλο το προσωπικό από μία φιάλη γάλα και από ένα σάντουιτς την ημέρα

- στους εργαζόμενους στην παραγωγή: (α) από μία φόρμα εργασίας κάθε 6 μήνες, στους δε καθαριστές-αμμοβολιστές-χρωματιστές μία φόρμα ανά τετράμηνο, (β) από ένα ζευγος άρβυλα άνα έτος και (γ) από ένα επενδυτή κάθε δύο χρόνια -κάθε άλλη παροχή σε είδος, όπως προβλέπεται από το νόμο ή τις Σ.Σ.Ε.

11. Καθιερώνονται ως αμοιβάμενες αργίες 4 επιπλέον των υποχρε-

ωτικών, ήτοι: η 1η του έτους, η Καθαρή Δευτέρα, η Μεγάλη Παρασκευή και η 2η μέρα των Χριστουγέννων.

12. Η αποζημίωση σε περίπτωση καταγγελίας της σύμβασης εργασίας θα υπολογίζεται βάσει του Ν. 2112 για τους πρώην εργαζόμενους. Για όλους τους υπόλοιπους ο Ν. 2112 θα ισχύει μετά τη συμπλήρωση υπηρεσίας 5 ετών στην Αγοράστρια.

13. Σε περίπτωση συνταξιοδότησης εργαζόμενου, κατ' εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 8 του Ν. 3198/55, όπως ισχύει σήμερα, καταβάλλεται το 50% της προβλεπόμενης από το Ν. 2112 αποζημίωσης.

III.

1. Οι παραπάνω όροι ισχύουν μόνο για το "πρώην" προσωπικό της υπό εκκαθάριση εταιρείας "ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ Α.Ε.". Για το λοιπό προσωπικό της Αγοράστριας εταιρείας θα ισχύουν οι οικείες Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας ή Αποφάσεις Διαιτησίας ή όσοι άλλοι επί τα βελτίω όροι αποφασίσει η Αγοράστρια.

2. Η Αγοράστρια θα καθιερώσει πρόγραμμα ομαδικής ασφάλισης για τους εργαζόμενους ανάλογο με αυτό που ίσχυε στην υπό εκκαθάριση εταιρεία.

3. Η Αγοράστρια θα καθιερώσει βραβεία (αριστεία) για τους μαθητές και φοιτητές που αριστεύουν από δραχμές 50.000, αν είναι μαθητές της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, 75.000 και 100.000 δραχμές, αν είναι φοιτητές των ΤΕΙ και ΑΕΙ αντίστοιχα, όπως αυτό θα αποδεικνύεται από επίσημη πιστοποίηση του Υπουργείου Παιδείας.

4. Η παροχή ποσοστού 10% επί των κερδών της Αγοράστριας, που είχε συμπεριληφθεί στην αρχική της προσφορά, δεν έγινε αποδεκτή και αποσύρεται.

Το Πρακτικό αυτό, που μπορεί να τροποποιηθεί με συμφωνία των μερών, περιέχει το σύνολο των συμφωνιών μεταξύ Αγοράστριας και Εργαζομένων και συμφωνείται ότι θα κατατεθεί στο Υπουργείο Εργασίας για να ισχύσει ως Επιχειρησιακή Συλλογική Σύμβαση Εργασίας και το οποίο, αφού διαβάστηκε και βεβαιώθηκε, υπογράφεται ως έπεται».

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο

Κώστας Λιακόπουλος

Χαλκοκονδύλη 35

5ος όροφος

Τ.Κ. 104 32 Αθήνα

Τηλ. 5232553

Ετήσια συνδρομή: 4.800

Εξαμηνιαία: 2.400

ΣΙΓΑ-ΣΙΓΑ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟ

Σε νέα καμπή βρίσκεται αυτή την εποχή η κατασκευή του τμήματος του Μετρό από το Σύνταγμα μέχρι τον Κεραμεικό, που σταμάτησε με απόφαση του Λαλιώτη σαν ένα είδος "τιμωρίας" για τις δήθεν υπερβολικές οικονομικές απαιτήσεις της κατασκευάστριας εταιρείας Ολυμπιακό Μετρό. Είχαμε γράψει σχετικά σε προηγούμενο φύλλο της *Νέας Ανατολής*. Όπως ανακοινώθηκε από το Λαλιώτη, πρόκειται να ξεκινήσει η διαδικασία νέας δημοπράτησης του έργου που περικόπηκε, με νέες εταιρείες και νέους εργολάβους αυτή τη φορά. Όμως αυτό δεν είναι στην πραγματικότητα παρά μια διαδικασία που θα κρατήσει μεγάλο χρονικό διάστημα και δεν είναι καθόλου σίγουρο, το αντίθετο μάλιστα, ότι το έργο θα τελειώσει στο τέλος του 1999, όπως διατείνεται το ΥΠΕΧΩΔΕ και ο Λ. Κίκηρας, πρόεδρος της κρατικής εταιρείας Αττικό Μετρό, που έχει την επίβλεψη της κατασκευής του έργου, από την πλευρά του κράτους.

Μέχρι σήμερα έχουν δει το φως της δημοσιότητας οι θέσεις της Αττικό Μετρό, δηλαδή του Λαλιώτη, για τις διαφωνίες με την κατασκευάστρια εταιρεία. Όμως πριν από μέρες δημοσιεύτηκε στην *Ελευθεροτυπία* συνέντευξη του Π. Μαντζεντί, προέδρου της κατασκευάστριας εταιρείας Ολυμπιακό Μετρό, και τα στοιχεία που αναφέρει σ' αυτήν είναι αρκετά αποκαλυπτικά. Ταυτόχρονα δημοσιεύεται στο ίδιο φύλλο και συνέντευξη του Κίκηρα. Είναι ενδιαφέρον να αντιπαραθέσουμε τις απόψεις και των δύο πάνω στα ίδια θέματα, ώστε να βγουν τα απαραίτητα συμπεράσματα.

Καταρχήν, πάνω στο βασικό ζήτημα της περικοπής του τμήματος του Μετρό από το Σύνταγμα μέχρι τον Κεραμεικό, λέει ο Π. Μαντζεντί:

«Τη διαπραγμάτευση επί ενός συνολικού ποσού ακολούθησε μια απόφαση της Αττικό Μετρό, αφού πρώτα διέκοψε τις συζητήσεις της νομικής επιτροπής. Η διακοπή της διαπραγμάτευσης ήταν και το αποτέλεσμα μονόπλευρης απόφασης της Αττικό Μετρό όταν η κοινοπραξία βρέθηκε σε αδυναμία να αποδεχθεί το "Αντικείμενο Συμφωνίας" που πρότεινε η Αττικό Μετρό την 14η Μαρτίου 1997. Το "Αντικείμενο Συμφωνίας" περιελάμβανε ένα σημαντικό αριθμό από προβλήματα τις οποίες η κοινοπραξία θεωρούσε ότι ήταν έξω από το πλαίσιο της σύμβασης. Η κοινοπραξία είχε υποβάλει στην Αττικό Μετρό ένα αίτημα για αποζημίωση, λόγω καθυστερήσεων, το Δεκέμβριο του 1996. Εντούτοις, και προκειμένου να φθάσουμε σε μια συμφωνία, η κοινοπραξία εδλόγησε ότι είναι έτοιμη να επιβαρυνθεί ένα σημαντικό μέρος αυτών των δαπανών για τις καθυστερήσεις». Και συνεχίζει πάνω στο αν υπήρξε σύγκλιση των δύο πλευρών (εδώ να σημειώσουμε ότι, σύμφωνα με δημοσιεύματα του Τύπου για τα οποία δεν υπήρξε διάψευση, η Ολυμπιακό Μετρό ζητούσε 38 δις, ενώ η Αττικό Μετρό έδινε 20 δις): «Η απόσταση ανάμεσα στις θέσεις των δύο μερών από το ποσό δεν ήταν μεγάλη. Όμως δεν έγινε δυνατόν να συμφωνήσουμε πάνω στο αντικείμενο της συμφωνίας που πρό-

τεινε η Αττικό Μετρό, καθώς περιλαμβάνονταν προβλέψεις εκτός του πλαισίου της σύμβασης». Αμέσως μετά συνεχίζει με την άποψή του για την "τιμωρία" από τη μεριά του ΥΠΕΧΩΔΕ με την κατάργηση του τεχνικού αντικειμένου, δηλαδή της γραμμής Σύνταγμα-Κεραμεικός.

«Η κατάργηση δεν αποτελεί τιμωρία κατά του αναδόχου. Τιμωρεί το ίδιο το έργο. Αποτελεί μια μάταιη προσπάθεια της Αττικό Μετρό να αποφύγει τις οικονομικές ευθύνες της για καθυστερήσεις στα περικοπέντα τμήματα. Οι καθυστερήσεις αυτές προκλήθηκαν από την έλλειψη πρόσβασης στο εργοτάξιο, όπως είναι η Μητρόπολη, ο Κεραμεικός και οι αρχαιολογικές εργασίες, η οποία ήταν πέραν του ελέγχου και της ευθύνης της κοινοπραξίας».

Και η απάντηση από τη μεριά της Αττικό Μετρό για την περικοπή της γραμμής (Λ. Κίκηρας): *«Θα ξεκινήσω διαφορετικά. Θα σας πω*

κτά αυτά που ζητούσαν. Για παράδειγμα, η σύμβαση αναφέρει ως αίτια υπέρβασης τα απρόβλεπτα γεωλογικά προβλήματα, αλλά υπάρχει ένα όριο 3%, το οποίο δεν μπορούμε να υπερβούμε».

Και συνεχίζει παρακάτω για όσους εμπλέκονται στο έργο και τη στάση τους: *«Από πλευράς ΥΠΕΧΩΔΕ δεν έχω παράπονο. Ο Κώστας Λαλιώτης είναι από τα άτομα που όχι μόνο στήριξαν, αλλά εργάστηκαν προσωπικά για να προχωρήσει το έργο (σ.σ. !!!)... Αντίθετα, δεν είχαμε την αναμενόμενη συμπαράσταση από τους άλλους φορείς, όπως η Μητρόπολη, και σε ορισμένες περιπτώσεις από το υπουργείο Πολιτισμού. Οι αρχαιολογικές υπηρεσίες πολλές φορές μας αντιμετώπισαν όχι ως φορέα που κάνει ένα κοινωφελές έργο. Αυτή η αντιμετώπιση μας δημιούργησε σοβαρά προβλήματα και είχε αρνητική επίδραση στο έργο».*

Παρακάτω απορεί γι' αυτές τις καθυστερήσεις: *«Ήταν γνωστό α-*

σιαστικά να δικαιωθεί η Εκκλησία. Και κάνει αυτές τις δηλώσεις παρόλο που αυτός και ο επιβλέπων μηχανικός της Αττικό Μετρό είχαν μηνυθεί και παρόλο που η αρχική χάραξη της γραμμής που περικόπηκε άλλαξε μετά από αίτημα της Μητρόπολης περνώντας από την οδό Νίκης και συναντώντας τα σημερινά γεωλογικά προβλήματα που ήταν μια από τις αιτίες των καθυστερήσεων.

Ασφαλώς και θα γνωρίζει ότι επιβαρύνεται η Αττικό Μετρό για τις καθυστερήσεις που προκλήθηκαν από την έλλειψη πρόσβασης στο εργοτάξιο εξαιτίας της εκκλησίας και της αρχαιολογικής υπηρεσίας. Παρόλ' αυτά λέξη δεν αναφέρει γι' αυτό, αν και η κατασκευάστρια κοινοπραξία ευθύνεται την κατηγορεί ότι η περικοπή αποτελεί μια προσπάθεια της Αττικό Μετρό να αποφύγει της οικονομικές της ευθύνες απ' αυτές τις καθυστερήσεις.

Ένα άλλο σημαντικό σημείο α-

ναι τα άρθρα 27.2, 27.4 και 23.3 του εργολαβικού συμφωνητικού και το άρθρο 14.2 της τροποποιητικής σύμβασης. Τα άρθρα αυτά σαφώς αναφέρουν ότι ο ανάδοχος δεν αναλαμβάνει όλους τους γεωλογικούς κινδύνους, ούτε τις συνέπειές τους από την άποψη των καθυστερήσεων».

Ένα άλλο ζήτημα για το οποίο υπάρχει αντιδικία είναι και οι τύποι των TBM (των γνωστών Μετροποντικών) που χρησιμοποιούνται και έχουν σχέση με τις καθυστερήσεις που παρουσιάστηκαν. Ο Λ. Κίκηρας τοποθετείται ως εξής: *«Η Αττικό Μετρό εκτιμά ότι η κοινοπραξία δεν έχει διαχειριστεί το έργο όπως θα έπρεπε, με αποτέλεσμα να έχουμε τις σημερινές καθυστερήσεις, ορισμένες από τις οποίες θα μπορούσαν να είχαν αποφευχθεί. Έχει επίσης μαγάλες ευθύνες για τον τρόπο σχεδιασμού των δύο μηχανημάτων, των TBM... Αφού έκαναν αυτή την επιλογή μηχανημάτων, θα έπρεπε όταν συνάντησαν δύσκολα εδάφη να χρησιμοποιήσουν άλλες μεθόδους για να καλύψουν αυτές τις αδυναμίες. Δεν έγινε ούτε αυτό. Δηλαδή δεν έγινε η σωστή διαχείριση του θέματος από την κοινοπραξία».*

Απαντά σ' αυτό ο Π. Μαντζεντί: *«Κανένα TBM στον κόσμο δεν είναι ικανό να αντιμετωπίσει, χωρίς πρόσθετη βελτίωση του εδάφους, όλη την γκάμα των γεωλογικών συνθηκών της περιοχής της Αθήνας. Το ζητούμενο για κάθε έργο είναι πάντοτε να επιλεγεί ο πλέον κατάλληλος τύπος TBM, με βάση την υπάρχουσα γνώση των γεωλογικών συνθηκών, και να αποφασιστεί ποιο είναι το είδος εκείνο της βελτίωσης του εδάφους που είναι αναγκαίο, ώστε να αντιμετωπιστούν τα εν δυνάμει δύσκολα τμήματα. Για το Μετρό της Αθήνας ο τύπος TBM που επελέγη, έπεται από ειδική έγκριση της Αττικό Μετρό, έχει καταδείξει ότι ήταν η καλύτερη δυνατή επιλογή, καθώς είναι ικανός να διανοίξει το 80% του μήκους των σηράγγων χωρίς δυσκολία... Τα προβλήματα που συνάντησε το TBM 1 προκλήθηκαν από το γεγονός ότι τα κλασικά μέτρα βελτίωσης του εδάφους, που εφαρμόστηκαν στην περιοχή Λαρίσης, Δεληγιάννη, Καραϊσκάκη και Αγίου Κωνσταντίνου, αποδείχθηκαν αναποτελεσματικά για τη θεραπεία της αστάθειας του εδάφους. Ήταν αναγκαίο να εφαρμοστεί μια λύση αντικατάστασης εδάφους, σύμφωνα με την οποία 43% του εδάφους αντικαθίσταται από σκυρόδεμα, ώστε να επιτραπεί η πρόθηση του TBM. Η λύση αυτή απαιτείται να εφαρμοστεί πάνω σε μήκος 200 έως 300 μέτρων επί συνόλου 12 χιλιομέτρων. Η ανάγκη εφαρμογής των δραστικών αυτών μέτρων δεν ήταν δυνατόν να έχει προβλεφθεί από τον ανάδοχο, αλλά ούτε και από τον κύριο του έργου, προ του θέρους του 1996. Τα προβλήματα που συνάντησε το TBM 2 είχαν σχέση με την ύπαρξη φρεάτων, σπηλαιώσεων και στοών σε μεγάλη πυκνότητα σε βάθος 20 μέτρων κάτω από την επιφάνεια του εδάφους... Στις 4 Αυγούστου 1996 η Αττικό Μετρό εξέδωσε μια εντολή διακοπής των εργασιών λόγω των διαφαινόμενων κινδύνων*

συνέχεια στη σελ. 8

Μετά από τρεις αναβολές, η νέα δίκη για το Μακεδονικό στις 23/6

Στις 23 Ιουνίου θα γίνει στο Δ' Εφετείο Αθηνών η δίκη της ΟΑΚΚΕ για την αφίσα της τη σχετική με την αναγνώριση της Δημοκρατίας της Μακεδονίας. Θυμίζουμε στους φίλους και στους αναγνώστες μας ότι 6 σύντροφοι της ΟΑΚΚΕ είχαν συλληφθεί το Γενάρη του 1992 επειδή κολλούσαν αφίσες με το αίτημα της αναγνώρισης της Δημοκρατίας της Μακεδονίας, την οποία τότε για τις ανάγκες της απεύθυνσης στον ελληνικό λαό αναφέραμε ως σλάβικη Μακεδονία. Οι διαδοχικές αναβολές που οδήγησαν στην πενταετή εκκρεμότητα αυτής της δίκης φαίνεται πως έχουν στόχο την πα-

ραγραφή. Που σημαίνει όχι κατάδίκη, αλλά ούτε και πολιτική αθώωση, δηλαδή να εμφανιστούν αυτοί οι παλιάνθρωποι σε δημοκράτες αλλά να αφήσουν πάνω στους κομμουνιστές της ΟΑΚΚΕ τη ρετσινιά του εθνοπροδότη. Στο βάθος αυτού του τεχνάσματος βρίσκεται, ωστόσο, η αντίφαση του σοσιαλφασισμού. Γιατί μια απόφαση καταδίκης, θα δυνάμωνε το σοβινισμό, ενώ μια αθωωτική απόφαση θα έδινε αναγνώριση στη Δημοκρατία της Μακεδονίας. Η φιλοευρωπαϊκή και φανατικά αντιρώσικη πολιτική Γκλιγκόροφ έχει καθυστερήσει το ρώσικο σχέδιο της απορρόφησης της Δημ. της Μακεδονίας στο "ορθόδοξο" τό-

ξο, με αποτέλεσμα να χρειάζονται και οι δύο τακτικές και αυτή της πίεσης από το σοβινισμό και αυτή της απορρόφησης, που επιβάλλει -φαινομενικά τουλάχιστον- φιλικές σχέσεις με τη γειτονική χώρα.

Εμείς με συνέπεια υποστηρίζουμε το δικαίωμα της Δημοκρατίας της Μακεδονίας να έχει το όνομα που έχει επιλέξει ο λαός της. Απαιτούμε να γίνει η δίκη μας και να αθωωθούν οι σύντροφοί μας. Καλούμε όλους τους πατριώτες, δημοκράτες και προοδευτικούς ανθρώπους του λαού μας στο Δ' Εφετείο (Σωκράτους), στις 23 Ιουνή, 9πμ.

γιατί έγινε αυτή η περικοπή, ώστε να δούμε αν θα επηρεάσει τελικά το χρόνο και το κόστος του έργου. Η περικοπή έγινε επειδή στο συγκεκριμένο σημείο, μετά το Σύνταγμα και στη διαδρομή προς το Μοναστηράκι και Κεραμεικό στη συνέχεια, είχε μπλοκαριστεί η διάνοιξη της σήραγγας. Υπήρξε εξ' αντικειμένου ένα σοβαρό πρόβλημα για το οποίο η κοινοπραξία κρατούσε μια στάση που ήταν έξω από τις προδιαγραφές της σύμβασης. Η περικοπή έγινε για να αντιμετωπιστεί αυτή η αντισυμβατική στάση της κοινοπραξίας. Έγινε για να απελευθερωθεί η γραμμή και να κατασκευαστεί σε προβλεπόμενο χρόνο. Αυτό είναι το σημαντικό στοιχείο της περικοπής».

Και συνεχίζει παρακάτω γιατί έγινε η ρήξη, παρόλο που την ίδια μέρα που έγινε η περικοπή είχε διαπιστωθεί ότι υπήρχαν σημεία σύγκλισης: *«Είναι γεγονός ότι είχαν πει πως μετά τις διαβεβαιώσεις του υπουργού δεν επέμεναν στο θέμα της σύμβασης, όμως αυτά που ζητούσαν ήταν έξω από τη σύμβαση. Δεν μπορούσαν να γίνουν αποδε-*

ντιπαραθέσεις είναι και οι ευθύνες για την ύπαρξη γεωλογικών προβλημάτων.

Σύμφωνα με το Λαλιώτη, η δημοπράτηση του έργου είναι "με το κλειδί στο χέρι". Αυτό σημαίνει ότι ο κατασκευαστής αναλαμβάνει οτιδήποτε προβλήματα παρουσιάσουν κατά τη διάρκεια της κατασκευής του έργου.

Πάνω σ' αυτό ο Π. Μαντζεντί απαντά: *«Κάθε δημοπράτηση "με το κλειδί στο χέρι" πάντα υπόκειται στις προβλέψεις της αντίστοιχης σύμβασης. Σύμβαση "με το κλειδί στο χέρι" δε σημαίνει απαραίτητα ότι ο ανάδοχος αναλαμβάνει όλους τους κινδύνους. Η σήραγγα της Μάγλης κατασκευάστηκε με μια σύμβαση "με το κλειδί στο χέρι", πλην όμως οι εργασίες της σήραγγας πληρώθηκαν σε απολογιστική βάση. Με δαπάνες συν το ποσοστό αμοιβής. Ο κύριος του έργου ανέλαβε όλους τους κινδύνους τους σχετικούς με τη γεωλογία. Η σύμβαση για το Μετρό της Αθήνας περιλαμβάνει ειδικές προβλέψεις για την αντιμετώπιση των απρόβλεπτων συνθηκών του εδάφους. Εί-*

Άνοδος του σοσιαλφασισμού στη Γαλλία ΚΑΤΩ Η ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΔΗΜΑΓΩΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΑΣΤΡΙΧΤ

Με τις γαλλικές βουλευτικές εκλογές του σοσιαλφασιστικό αντιευρωπαϊκό μέτωπο πέτυχε ένα ισχυρό πλήγμα στην καρδιά της ευρωπαϊκής ενοποίησης. Παντού οι εθνικιστές και οι ρωσόφιλοι είναι ενθουσιασμένοι.

Η βασική επιτυχία του σοσιαλφασισμού έγκειται στο γεγονός ότι το επικεφαλής του αντιευρωπαϊσμού και ρωσόφιλο κόμμα, το ψευδοκομμουνιστικό "Κ"ΚΓ, είναι ρυθμιστής της νέας κυβερνητικής πλειοψηφίας που προκύπτει απ' αυτές τις εκλογές. Δίχως τις 38 έδρες του "Κ"ΚΓ η κυβέρνηση Ζοσπέν δεν μπορεί να συγκεντρώσει πλειοψηφία στη νέα βουλή. Οι ορθοπανιστές φιλοευρωπαίοι του Σοσιαλιστικού κόμματος ασφαλώς θα πληρώσουν στο μέλλον αυτή την εξάρτηση που οι ίδιοι προκάλεσαν με το να συμμαχήσουν όχι μόνο με το "Κ"ΚΓ, αλλά και με τους αντιευρωπαίους του κινήματος των πολιτών του Σεβενεμάν, που διαθέτει 7 έδρες στη νέα βουλή.

Η μεγάλη ευπάθεια ωστόσο του Σοσιαλιστικού κόμματος δε θα βρυσκεται, στο βάθος, στο επίπεδο της κοινοβουλευτικής αστάθειας, αλλά αυτή η αστάθεια θα αντανακλά την πολιτική διάλυση των ιδίων των θέσεων του Σοσιαλιστικού κόμματος μέσα στην παλίρροια του αντιευρωπαϊσμού, που ολοένα δυναμώνει στη Γαλλία. Στην πραγματικότητα είναι το ίδιο το Σοσιαλιστικό κόμμα, αυτός ο υποτιθέμενος σημαιοφόρος του ευρωπαϊσμού μέσα στη γαλλική αστική τάξη, που με το προεκλογικό του πρόγραμμα ανέλαβε να δώσει τη μεγάλη μαχαίρα στην πλάτη του μοναδικού ισχυρού συνεκτικού παράγοντα της ευρωπαϊκής ενοποίησης, που σήμερα είναι το Εύρο. Αυτός είναι και ο λόγος που το Σοσιαλιστικό κόμμα εισέπραξε τα πιο πολλά πολιτικά λύτρα για την προδοσία του από τους ανοιχτούς φασίστες του Λεπενικού εθνικού μετώπου. Ο Λεπέν, ακολουθώντας την ταχτική του ρωσόφιλου διαδόχου του, του Μεγκρέ, νικητή της Βιτρόλ, έριξε για πρώτη φορά ανοιχτά τη γραμμή της υποστήριξης του Σοσιαλιστικού κόμματος στο β' γύρο. Για να το διευκολύνει μάλιστα έμπρακτα δεν απέσυρε τους υποψήφιους του στο β' γύρο, έτσι ώστε να αποδυναμώσει τους υποψήφιους του Σιράκ, που ως τώρα εισέπρατταν το μεγαλύτερο κομμάτι της Λεπενικής βάσης. Δίχως υπερβολή μπορούμε να πούμε ότι τον πολιτικό αέρα της νίκης τον έδωσε στο Σοσιαλιστικό κόμμα το μαύρο αντιευρωπαϊκό μέτωπο "Κ"ΚΓ-Λεπέν-Τροτσικιστές-Σεβενεμάν, που όλο μαζί πήρε περίπου 30% του συνόλου των ψήφων και οπωσδήποτε πολύ περισσότερους από το κόμμα του Ζοσπέν (24%).

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΖΟΣΠΙΕΝ

Ο Ζοσπέν έχει βάλει τέσσερις όρους για τη συμμετοχή της Γαλλίας στο Εύρο, που αποτελούν την άρνηση του Εύρο έτσι όπως θεμελιώθηκε από γαλλογερμανική συνεννόηση τα τελευταία πέντε χρόνια, με προεδρία είτε Μιτεράν είτε Σιράκ. Οι τέσσερις αυτοί όροι γκρεμίζουν το Μάαστριχτ, και ειδικά το κοινό νόμισμα. Τους αναφέρουμε συνοπτικά και δίνουμε παρακάτω το νόημά τους.

Ο ένας όρος είναι να μπει η Ιταλία στην πρώτη σειρά των χωρών του Εύρο, ο δεύτερος να αντικατασταθεί το "σύμφωνο της σταθερότητας" από ένα σύμφωνο αλληλεγγύης, ο τρίτος να δημιουργηθεί μια ευρωπαϊκή "οικονομική κυβέρνηση", ο τέταρτος να προσδιοριστεί μια σταθερή ισοτιμία ευρώ-δολαρίου-γεν που να ευνοεί τις ευρωπαϊκές εξαγωγές.

Οι δύο πρώτοι όροι σημαίνουν κατάργηση των σημερινών κριτηρίων σύγκλισης του Μάαστριχτ, με πρόσχημα τη συμμετοχή της Ιταλίας ο πρώτος και τη μείωση της ανεργίας ο δεύτερος. Ο τρίτος όρος σημαίνει κατάργηση της ανεξαρτησίας της ευρωπαϊκής κεντρικής τράπεζας που θα εκδίδει το εύρο και θα ελέγχει τους μηχανισμούς του. Ο τέταρτος όρος είναι μια απλή συνέπεια του τρίτου στο επίπεδο των εξωτερικών οικονομικών σχέσεων και του εξωτερικού οικονομικού προστατευτισμού της Ε.Ε.

Όλοι αυτοί οι όροι είναι στην πραγματικότητα υποχώρηση στις αξιώσεις του αντιευρωπαϊκού μετώπου όχι μόνο στη Γαλλία, αλλά σε πανευρωπαϊκή κλίμακα. Παντού το σοσιαλφασιστικό μέτωπο των εθνικιστών και των ρωσόφιλων απαιτεί την ελαστικοποίηση των "κριτηρίων του Μάαστριχτ" που τα θεωρεί υπεύθυνα για την οικονομική κρίση και, κυρίως, την ανεργία στην Ευρώπη.

ΤΑ ΚΡΙΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΜΑΑΣΤΡΙΧΤ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Το σοσιαλφασιστικό μέτωπο δημαγωγεί ασύστολα πάνω στα κριτήρια της σύγκλισης, ιδιαίτερα πάνω στο περίφημο 3% του ελλείμματος του προϋπολογισμού και στο 60% του δημόσιου χρέους. Σύμφωνα με τους θεωρητικούς αυτού του μετώπου, το απαιτούμενο από το Μάαστριχτ χαμηλό έλλειμμα και χαμηλό δημόσιο χρέος φτάνει για τη μείωση της ανάπτυξης, για την ανεργία, τις χαμηλές κοινωνικές παροχές κλπ. Σύμφωνα με αυτούς, αν το κράτος επιτρέψει το άνοιγμα του ελλείμματος, η ανάπτυξη θα δυναμώσει και οι φτωχοί θ' ανακουφιστούν, ενώ παράλληλα θα δώσουν ώθηση στη ζήτηση με το να αυξήσουν την ατομική τους κατανάλωση. Ασφα-

λώς αυτά μπορούν να γίνουν για ένα διάστημα, αλλά το δημόσιο έλλειμμα ζητάει πάντα ένα από τα δύο πράγματα: ή τύπωμα χαρτονομίσματος και αύξηση του πληθωρισμού ή αύξηση του κρατικού δανεισμού από τους ραντιέρηδες. Και στις δύο περιπτώσεις μετά από ένα ορισμένο διάστημα το κρατικό έλλειμμα θα ζητήσει πίσω - και μάλιστα αυξημένα - αυτά που έδωσε για λίγο στην ανάπτυξη και στους φτωχούς. Αυτή άλλωστε η πολιτική δοκιμάστηκε και έδειξε το καταστροφικό της όριο στα τέλη της μεταπολεμικής ανοικοδόμησης και επέκτασης που σηματοδοτήθηκε από την πετρελαϊκή κρίση του '73. Αυτό το όριο είναι ο λεγόμενος στασιμοληθωρισμός, δηλαδή ο συνδυασμός της επενδυτικής στασιμότητας με την άνοδο του πληθωρισμού.

Είναι γεγονός ότι η μέθοδος της χρησιμοποίησης του κρατικού ελλείμματος για την τόνωση της συσσώρευσης του κεφάλαιου ή της καταναλωτικής ζήτησης των μαζών είναι κάποιος μηχανισμός διαχείρισης της οικονομίας του κρατικομονοπωλιακού καπιταλισμού, είναι δηλαδή ένα από τα εργαλεία που έχει στα χέρια της η αστική κυβέρνηση για να επεμβαίνει στην αυθόρμητη πορεία των οικονομικών δυνάμεων και να μετριάξει τόσο την οικονομική όσο και την πολιτική επίπτωση των αναπόφευκτων και ισχυρών κρίσεων που αυτή η πορεία παράγει.

Όμως αυτός ο μηχανισμός δεν έχει τίποτα το σοσιαλιστικό μέσα του (σοσιαλιστικό με την έννοια του επαναστατικού μαρξισμού). Ακόμα και όταν το κρατικό έλλειμμα πληρώνει κοινωνική ασφάλιση, μισθούς ανέργων ή ιτιδίηποτε από αυτά που κάνουν τους αστούς ρεφορμιστές να γεμίζουν περηφάνια, δεν είναι παρά για να εκτονώσει προσωρινά και μόνο προσωρινά τη δυσανεξία των εκμεταλλευόμενων μαζών.

Μια, έστω και μέσα στα πλαίσια του συστήματος, ενίσχυση των εργαζομένων μαζών ή έστω ενίσχυση της συσσώρευσης και του εκσυγχρονισμού του παραγωγικού κεφαλαίου από το κράτος θα είχε μέσα της κάτι το προοδευτικό αν γινόταν μόνο με αφαίρεση τμημάτων της υπεραξίας από την κατανάλωση των κεφαλαιοκρατών και των γαιοκτημόνων. Αν δηλαδή οι παροχές αυτού του είδους δε γίνονταν σε βάρος του κρατικού ελλείμματος, αλλά με μεγαλύτερη φορολόγηση της κατανάλωσης των πλούσιων.

Όμως τα κριτήρια του Μάαστριχτ δεν απαγορεύουν κάτι τέτοιο και δεν επιβάλλουν σε καμιά ευρωπαϊκή κυβέρνηση τον τρόπο με τον οποίο θα συμπεριφερθεί φορολογικά απέναντι στους κεφαλαιοκράτες της, ούτε καν τον τρόπο με τον οποίο θα θεσμοθετήσει τα εργατικά δικαιώματα, τους

μισθούς και τα επιδόματα ανεργίας στην αντίστοιχη χώρα. Τα κριτήρια του Μάαστριχτ δεν προσδιορίζουν ούτε την έκβαση της ταξικής πάλης ούτε τους δοσμένους ταξικούς συσχετισμούς σε κάθε χώρα.

ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΕΛΛΕΙΜΜΑ ΚΑΙ Η ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ

Οι σοσιαλφασίστες φωνάζουν υπέρ της αύξησης του δημοσίου ελλείμματος μόνο για να καταργήσουν τα κριτήρια του Μάαστριχτ που προβλέπουν κυρίως την ελαχιστοποίηση του ελλείμματος, ελαχιστοποίηση που μεταφράζεται και στους χαμηλούς δείκτες του πληθωρισμού και στην πτώση των επιτοκίων. Τα κριτήρια του Μάαστριχτ σημαίνουν κυρίως ένα πράγμα: ότι οι κρατικομονοπωλιακές αστικές τάξεις της Ενωμένης Ευρώπης που τη διοικούν έχουν συμφωνήσει να εγκαταλείψουν τη χρησιμοποίηση ενός βασικού εργαλείου τους οικονομικής πολιτικής, που είναι το δημοσιονομικό έλλειμμα. Για την ακρίβεια έχουν αποφασίσει να μη χρησιμοποιήσουν πέρα από μερικά στενά όρια που ποσοτικοποιούνται με ακρίβεια στα περίφημα κριτήρια της σύγκλισης.

Αυτή τη συμφωνία οι αστικές τάξεις την κάνουν για να μπορέσουν να πετύχουν ένα πολύ μεγαλύτερο οικονομικό όφελος για τις ίδιες και τις χώρες τους. Το κοινό νόμισμα είναι κυρίως μια μέθοδος για να ξεπεραστεί η νομισματική αδυναμία των επιμέρους ευρωπαϊκών χωρών απέναντι στον ανταγωνισμό του αμερικάνικου και του γιαπωνέζικου νομίσματος, ενώ δευτερευόντως έχει τεράστια πρακτικά πλεονεκτήματα στις ίδιες τις διευρωπαϊκές συναλλαγές και τις επικοινωνίες γενικότερα.

Μπαίνει τώρα το εξής ερώτημα: Δε θα μπορούσαν οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις να συμφωνήσουν στο κοινό νόμισμα δίχως να εγκαταλείψουν ή, έστω, να περιορίσουν τόσο πολύ τη δράση των δημοσιονομικών τους εργαλείων; Θα μπορούσαν, όπως μπορεί να συνυπάρχει γενικά ένα κοινό νόμισμα σε μια ομοσπονδιακή χώρα με τα επιμέρους μικρά ή μεγάλα ελλείμματα των ομοσπονδών κρατών. Αυτό συμβαίνει σήμερα στις ΗΠΑ. Όμως μια τέτοια συνύπαρξη προϋποθέτει μια **λίγο-πολύ ισχυρή κεντρική πολιτική εξουσία**. Μια ισχυρή λίγο πολύ κεντρική πολιτική εξουσία θα μπορούσε να επιτρέψει ελλειμματικούς προϋπολογισμούς των επιμέρους κρατών, αρκεί να μπορούσε να επέμβει σ' αυτούς ή τουλάχιστον να ελέγξει τη φύση τους. Είναι άλλο πράγμα, για παράδειγμα, ένα έλλειμμα προϋπολογισμού που πατάει σε μια ισχυρή αναπτυσσόμενη οικονομία και που οφείλεται βασικά στο γρή-

γορο παραγωγικό εκσυγχρονισμό, και άλλο ένα έλλειμμα ελληνικού παπανδρείκου τύπου που δημιουργείται από τα έξοδα πληρωμής και διαφθοράς ενός απέραντου κομματικού και ψηφοφορικού στρατού. Αυτά τα δύο διαφορετικά είδη δημοσίου ελλείμματος, που οι αστοί οικονομολόγοι ονομάζουν συγκυρίας ή δομικά, επιβάλλουν ασφαλώς διαφορετική πολιτική, οπότε και οικονομική μεταχείριση. Μπορεί κανείς να περιμένει ότι μια Γερμανία ή μια Ολλανδία θα ήταν ποτέ διατεθειμένες να χρηματοδοτούν με σκληρό ευρωπαϊκό νόμισμα τα ελλείμματα του κάθε σμήνους πρακτόρων ή τυχοδιωκτών μέσα στην Ευρώπη ή -ακόμα χειρότερο- να εκθέτουν το κοινό νόμισμα αφήνοντάς το να παράγεται πληθωριστικά με απαίτηση του κάθε βυθιζόμενου μέλους της Ε. Ένωσης;

ΔΗΜΑΓΩΓΙΑ ΜΕ ΣΤΟΧΟ ΤΗ ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΗΣ Ε.Ε.

Η σχετικά ισχυρή κεντρική πολιτική εξουσία είναι λοιπόν η λύση σε αυτού του είδους τα προβλήματα οικονομικής διαχείρισης. Αλλά **μια τέτοια πολιτική εξουσία προϋποθέτει άλλα στην πολιτική ενοποίηση της Ευρώπης, και η πολιτική ενοποίηση είναι ακριβώς το αντίθετο από εκείνο που θέλουν όλοι οι σοσιαλφασίστες της Ευρώπης, που απαιτούν την ελαστικοποίηση των κριτηρίων του Μάαστριχτ**. Ακριβώς σ' αυτό το ζήτημα αποδειχνεται ότι το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι η διάλυση της Ευρώπης.

Είναι σαφές στον καθένα ότι από πρακτική άποψη μια μικρή ελαστικοποίηση των κριτηρίων, πχ από 3% το περιθώριο του ελλείμματος να αυξηθεί στο 3,5% ή το δημόσιο χρέος από το 60% στο 65%, δε θα προκαλούσε κανένα μεγάλο ζήτημα. Όμως αυτόματα θα άνοιγε το κουτί της Πανδώρας για μια ατέλειωτη σειρά διεκδικήσεων από τις χώρες της β' γραμμής ένταξης. Το 3,5% θα τεντωνόταν ως το 4%, το 65% ως το 70% κ.ο.κ. Αυτό θα σήμαινε μια νέα επικίνδυνη ακολουθία διαπραγματεύσεων και διενέξεων για να βρεθεί μια νέα ισορροπία σαν εκείνη του Μάαστριχτ, δίχως βέβαια πάντα να πρόκειται για ένα πιο "αριστερό" Μάαστριχτ. Στο διάστημα αυτό οι εθνικιστές σε όλες τις χώρες θα λύσσαγαν, οι μεν στις πιο κοντά στο εύρο χώρες διεκδικώντας τις πιο μικρές αποκλίσεις, οι δε στις πιο μακριά από το εύρο διεκδικώντας τις πιο μεγάλες. Η μόνη δυνατότητα για μια επαναδιαπραγμάτευση δίχως διάλυση θα προϋπέθετε πάλι ένα υψηλό επίπεδο πολιτικής συνεργασίας μέσα στην Ε.Ε.

Όμως ακριβώς αυτό το επίπεδο συνεργασίας υπονομεύεται διαρκώς από τη γενικευμένη επί-

θεση του μαύρου πανευρωπαϊκού μετώπου ενάντια στην ενοποίηση, και αυτή η επίθεση έχει οπωσδήποτε κέντρο της τη Γαλλία.

Αυτό είναι το άσχημο στη γραμμή του Ζοσπέν. Από μόνοι τους οι όροι για το εύρο που βάζει ο Ζοσπέν δεν είναι σώνει και καλά αντιευρωπαϊκοί. Στην πραγματικότητα μάλιστα ο τρίτος όρος, αυτός της κοινής ευρωπαϊκής "οικονομικής κυβέρνησης", θα μπορούσε να είναι εξαιρετικός. Όμως πώς μπορεί μια ευρωπαϊκή "οικονομική κυβέρνηση" να ξεκινάει σαν πρόθεση από μια γαλλική κυβέρνηση που στηρίζεται στο "Κ"ΚΓ, δηλαδή στον "αντιευρωπαϊσμό";

Η ευρωπαϊκή "οικονομική κυβέρνηση" είναι μόνο ένα άλλοθι για το γκρέμισμα των κριτηρίων σύγκλισης, γκρέμισμα που εξασφαλίζεται και μόνο από την είσοδο της Ιταλίας που ζητάει ο Ζοσπέν. Η Ιταλία έχει ένα δημόσιο χρέος που φτάνει το 130% του ΑΕΠ και που θα 'φτανε μόνο του για να κάνει εξαιρετικά επίφοβο και ανυπόληπτο μέσα στη γερμανική κοινή γνώμη κάθε εύρο.

ΧΤΥΠΗΜΑ ΣΤΗΝ ΠΙΟ ΑΔΥΝΑΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Τόσο ο Ζοσπέν όσο και οι σύμμαχοί του ξέρουν ότι, αρνούμενοι τα συγκεκριμένα κριτήρια της σύγκλισης, πυροβολούν τη Γερμανία. Αυτή προφανώς δεν έχει καμιά όρεξη να εγκαταλείψει το τρίτο ισχυρότερο νόμισμα του κόσμου, το μάρκο, για να καβαλήσει ένα ρευστό εύρο. Πυροβολώντας όμως τη Γερμανία αυτοί δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να διαλύουν την ατμομηχανή της ίδιας της πολιτικής ενοποίησης της Ευρώπης, που είναι η γαλλο-γερμανική συνεννόηση. Ξέρουν επίσης καλά ότι το πάθος για την ευρωπαϊκή ενοποίηση το έδινε πάντα η Γερμανία, η μοναδική χώρα της ενωμένης Ευρώπης στην οποία ο εθνικισμός, σαν χιτλερισμός, γνώρισε την καταστροφή και το διεθνή εξευτελισμό. Όμως αυτό το πάθος τελειώνει μαζί με τον τελευταίο ισχυρό γερμανό ευρωπαϊστή, τον Κολ. Τόσο το γερμανικό Σοσιαλδημοκρατικό κόμμα όσο και μια ανερχόμενη εθνικιστική τάση μέσα στο Χριστιανοδημοκρατικό κόμμα ετοιμάζονται να εγκαταλείψουν, αν δεν έχουν ήδη εγκαταλείψει, την ανεπιφύλακτα ευρωπαϊκή στρατηγική της καγκελαρίας Κολ.

Η κρίση της γαλλογερμανικής ενότητας είναι πιθανό να είναι μοιραία τώρα που η Ευρώπη διανύει μια εποχή σχεδόν πλήρους πολιτικής έκλειψης οποιασδήποτε ενιαίας έκφρασης. Αυτή η αδυναμία της εκφράστηκε παταγωδώς στη Βοσνία και επιβεβαιώθηκε στην Αλβανία. Το διπλωματικό παιχνίδι μέσα κι έξω από την ευρωπαϊκή ήπειρο παίζεται τώρα σχεδόν αποκλειστικά από τις δυο υπερδυνάμεις. Από την άλλη μεριά, οι ευρωπαϊκοί εθνικισμοί αμφισβητούν ακόμα και αυτό το πιο ελάχιστο ενός κοινού πολιτικού αυτοκαταναγκασμού, που είναι τα κριτήρια σύγκλισης, ενώ η διεύρυνση της Ένωσης από τα 12 στα 15 μέλη έγινε με την προσθήκη στην Ένωση των ουδετεριστών της Αυστρίας, της Σουηδίας και

της Φινλανδίας. Το τελευταίο που θα ήθελαν αυτοί οι τελευταίοι είναι ένα δυνάμωμα της δραστηρίας διεθνούς πολιτικής έκφρασης της Ευρώπης, ιδιαίτερα απέναντι στη Ρωσία. Από την άλλη μεριά η Αγγλία κάνει μια δραστήρια αντιπολίτευση σε κάθε προσπάθεια για βάθεμα της πολιτικής ενότητας και έχει οδηγήσει σε απόλυτο τέλμα τη Διακυβερνητική. Ο εμφανιζόμενος σαν φιλοευρωπαίος Μπλερ θα κάνει ακόμα μεγαλύτερη ζημιά από το Μέιτζορ γιατί θα εμποδίζει την ενοποίηση όχι με τα εξωτερικά βέτο του τελευταίου, αλλά με τις δήθεν επικοινωνιακές, στην πραγματικότητα διασπαστικές, προτάσεις από τα μέσα.

Κάτω λοιπόν απ' αυτές τις συνθήκες η "οικονομική ευρωπαϊκή κυβέρνηση" του Ζοσπέν είναι μια μακάβρια υποκρισία. Η μόνη δυνατότητα διεξόδου για την Ε.Ε. είναι να μην τηρήσει στην πράξη ο Ζοσπέν κανέναν από τους 4 όρους του για την κατάργηση των κριτηρίων, ή για την ακρίβεια να μην πιέσει τη Γερμανία σ' αυτή την κατεύθυνση ως τη ρήξη.

Σ' αυτό το σημείο ακριβώς κινδυνεύει να παίζει το μοιραίο ρόλο η ομηρία του Σοσιαλιστικού κόμματος από τους ψευτοκομμουνιστές και η πολιτική πίεση που αυτοί θα ασκήσουν σε συμμαχία με τους εθνοφασίστες του Λεπέν.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΗ ΣΤΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Σε τελευταία ανάλυση, το ζήτημα της ενοποίησης θα το κρίνει η δυνατότητα γενικά του ευρωπαϊκού προλεταριάτου, και του γαλλικού ειδικότερα, να αντισταθεί στο κύμα του σοσιαλφασισμού που φουσκώνει διαρκώς πάνω από τη γηραιά Ήπειρο. Αυτό μεταφράζεται στο αν θα υπάρξει μια ευρωπαϊκή εργατική αριστερά ή έστω ένα ισχυρό εργατικό δημοκρατικό ρεύμα που θα στραφεί ενάντια στο σοσιαλφασισμό σαν κύριο υπεύθυνο της οικονομικής κρίσης. Σε αντίθετη περίπτωση ο σοσιαλφασισμός των ρωσόφιλων και των εθνικιστών θα οδηγήσει την εργατική απόγνωση κατευθείαν στο μεσαίωνα του εθνοφασισμού και της ευρωπαϊκής διάσπασης.

Σ' αυτούς λοιπόν που συγκεντρώνουν τα πυρά τους στο εξαιρετικά προοδευτικό προτσές της ευρωπαϊκής ενοποίησης πρέπει να αντιπαρατεθεί μια ολοένα και πιο ενωμένη ευρωπαϊκή εργατική τάξη που θα συγκεντρώσει τα πυρά της στον κύριο παράγοντα αντίδρασης στις ευρωπαϊκές οικονομίες: Στη σύμφυση του κρατικού μονοπωλίου με την ανώτατη κομματικοσυνδικαλιστική γραφειοκρατία και την εργατική και υπαλληλική αριστοκρατία του δημόσιου τομέα.

Μόνο ένα τέτοιο εργατικό-δημοκρατικό κίνημα μπορεί να ξεχωρίσει το καπιταλιστικό προτσές της ευρωπαϊκής ενοποίησης από το προτσές της ταξικής πάλης. Η ευρωπαϊκή ενοποίηση δεν υποκαθιστά την ταξική πάλη, όπως πιστεύουν οι φιλελεύθεροι ρεφορμιστές, ούτε επιβάλλεται από τους αστούς για να αδυνατίσει η θέση της εργατικής τάξης, όπως διαδίδουν οι σοσιαλφασίστες. Εκείνο που κάνει η ευρωπαϊκή ενοποίη-

ση είναι, πρώτο, να κάνει πιο καθαρή, πιο ανοιχτή την ταξική πάλη, καθώς γκρεμίζει τους εθνικούς ανταγωνισμούς και τις εθνικιστικές προκαταλήψεις, και, δεύτερο, να ανοίξει σε μια πολύ πιο πλατιά, πολύ πιο διεθνή σφαίρα τη μάχη και τη δράση της εργατικής τάξης.

Εκείνο πάντως που πρέπει περισσότερο να χτυπηθεί είναι η σοσιαλφασιστική απάτη ότι την πείνα τη φέρνει η ένωση των καπιταλιστικών χωρών της Ευρώπης και να αποκαλυφθεί ότι η διασπασμένη Ευρώπη θα αυξήσει στο έπακρο και τον ενδοευρωπαϊκό ανταγωνισμό και το κόστος παραγωγής.

Οι εθνικιστές ισχυρίζονται ότι το κάθε ξεχωριστό κράτος μπορεί να εφαρμόσει προστατευτικά μέτρα για την παραγωγή του, αλλά και να υιοθετήσει μέτρα κοινωνικής πολιτικής, πράγμα που δεν μπορούν όλα τα κράτη μαζί. Αυτή είναι μια συνειδητή μπαρούφα. Αν σήμερα ένα οποιοδήποτε ευρωπαϊκό κράτος δοκιμάσει μέτρα τέτοιου προστατευτισμού, είτε ανήκει είτε δεν ανήκει στην ΕΕ, θα δεχτεί αντίποινα στις δικές του εξαγωγές που θα το οδηγήσουν άμεσα σε κατάρρευση.

Όσο για την κοινωνική πολιτική, αυτή είναι ακόμα στα χέρια του κάθε κράτους-μέλους. Κι όμως κανένας "προστατευτισμός" του εργατικού εισοδήματος και του δικαιώματος στην εργασία δεν μπορεί να περάσει σήμερα εξαιτίας του ανταγωνισμού, που όμως, όπως προαναφέραμε, θα γίνει πολύ μεγαλύτερος αν η Ευρώπη διασπαστεί. Ο μόνος που μπορεί να επιβάλει μέτρα γενικής εργατικής προστασίας είναι ένα εργατικό κίνημα που δε θα είναι περιορισμένο, αλλά πανευρωπαϊκό χαρακτήρα. Ένα τέτοιο όμως εργατικό κίνημα θα διευκολύνεται χίλιες φορές περισσότερο από μια ενωμένη Ευρώπη παρά από μια διασπασμένη Ευρώπη.

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΠΑΘΗ ΤΗΣ "ΕΥΡΩΠΗΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ"

Το γενικό τέχνασμα του σοσιαλφασισμού απέναντι σε όλα αυτά που διδάσκει η κοινή λογική, η εμπιστήμη του μαρξισμού και η πείρα των λαών είναι το εξής: Αντιπαραθέτει διαρκώς όχι την ενωμένη καπιταλιστική Ευρώπη απέναντι στη διασπασμένη καπιταλιστική Ευρώπη, όπως θα έπρεπε, αλλά την ενωμένη καπιταλιστική Ευρώπη στην ενωμένη μη καπιταλιστική Ευρώπη, ή αλλιώς στην "Ευρώπη των λαών".

Αλλά μόνο πολιτικοί απατεώνες πρώτου μεγέθους εννοούν με τη φράση "Ευρώπη των λαών" κάτι άλλο από το "σοσιαλιστική Ευρώπη". Κανείς όμως απ' αυτούς τους απατεώνες δεν τολμάει να πει "σοσιαλιστική Ευρώπη", γιατί θα τον έπαιρναν οι αστοί φίλοι του μονοπωλιστές με τις πέτρες. Όσο για τους λαούς, αυτοί ξέρουν ότι "σοσιαλιστική Ευρώπη" σημαίνει "πανευρωπαϊκή διχτατορία του προλεταριάτου", πράγμα που δεν είναι για σήμερα. Όταν όμως έρθει αυτή ή ώρα οι πρώτοι που θα την πληρώσουν θα είναι οι σοσιαλφασίστες, οι εθνικιστές και όλο αυτό το αντιμάστροχτ σκυλόλοι.

Εμείς λοιπόν που δε χρησιμοποιήσαμε ποτέ το απατεωνίστικο σύνθημα της "Ευρώπης των λαών" επιμένουμε καθαρά και ξάστερα στην ανάγκη της ένωσης των μονοπωλιακών αστικών κρατών της Ευρώπης, σε όσο βέβαια βαθμό τούτο είναι δυνατό, μόνο και μόνο γιατί μια τέτοια ένωση προετοιμάζει με τον καλύτερο τρόπο τις συνθήκες μιας πολιτικής ωρίμανσης του ευρωπαϊκού προλεταριάτου και των λαών της Ευρώπης. Αυτή η πολιτική ωρίμανση διευκολύνεται σήμερα από συνθήκες της πολιτικής δημοκρατίας που επικρατούν στο δυτικό κομμάτι αυτής της Ηπείρου, ενώ η μεγαλύτερη απειλή γι' αυτή τη δημοκρατία είναι η ρώσικη σοσιαλ-ιμπεριαλιστική στρατιωτική επίθεση που προετοιμάζεται πυρετώδιστα στα ανατολικά, αλλά και μέσω της πέμπτης φάλαγγας της στην καρδιά της Ευρώπης.

Αυτή η αντίληψη για την ένωση ασφαλώς δεν είναι η ίδια που έχουν οι ευρωπαίοι μονοπωλιστές στο μυαλό τους, κι ούτε μας ενδιαφέρει να αλλάξουν μυαλά. Αυτοί για καιρό ακόμα θα συμμαχούν με τη Ρωσία, θα γλείφουν την Κίνα για επενδύσεις και αγορές, θα

εξαργυρώνουν με πετρέλαιο την αποχή του Ιράν και όπου μπορούν και όσο μπορούν θα δαγκώνουν τους ευρωπαϊούς εργαζόμενους. Γενικά στο μυαλό τους αυτοί έχουν τον κίνδυνο των ΗΠΑ και της Ιαπωνίας. Αυτό είναι προς το παρόν που τους ενώνει σαν συνείδηση.

Όμως η δυναμική της ευρωπαϊκής ενοποίησης συνεχίζει να είναι τέτοια όπως τη συνέλαβε ο Μάο Τσε Τουνγκ στη θεωρία των Τριών Κόσμων, δηλαδή η δυναμική της ένωσης των δεύτερης γραμμής ιμπεριαλιστών απέναντι στις δύο υπερδυνάμεις, ιδιαίτερα απέναντι στη ρώσικη υπερδύναμη.

Αυτός είναι και ο λόγος που κάνει αυτό το γεμάτο ανταγωνισμούς και δίχως πολιτική συνοχή συγκρότημα κρατών που λέγεται Ε.Ε. να διατηρείται στη ζωή, να φαίνεται πως διαλύεται και να ξανασυγκροτείται μισοπαράλυτο ή γεμάτο δυναμισμό ανάλογα με τη στιγμή. Αυτή είναι η μοίρα των ενδιάμεσων δυνάμεων.

Το ζήτημα είναι ότι δεν επιτρέπεται ποτέ στους μαρξιστές επαναστάτες να αφήνουν τις ενδιάμεσες δυνάμεις στα χέρια του κύριου εχθρού.

ΟΙ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΕΣ ΤΗΣ "17N" ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

στα σοβαρά τις συνεχόμενες καταγγελίες του Παπαθεμελή για τα αρχεία της "Στάζι". Όμως αυτό που είναι το πιο προκλητικό είναι η πολιτική ασυλία που απολαμβάνει η "17N". **Καμιά ανακοίνωση κόμματος και καμιά δημοσιογραφική ανάλυση δε χτύπησε την πολιτική γραμμή που βάζει με την προκήρυξή της**, ακριβώς γιατί αυτή η γραμμή είναι σήμερα η κυρίαρχη σε όλα τα πολιτικά κόμματα, ακόμα και στα "μη ρώσικα". Στην πραγματικότητα ούτε το ΠΑΣΟΚ, ούτε η ΝΔ υποστηρίζουν με συνέπεια την ιδιωτικοποίηση της βιομηχανίας και των ευρωπαϊκό εκσυγχρονισμό, όταν ανάγουν τον αντιτουρκισμό σε κύριο στοιχείο της πολιτικής τους. Ο σοβινισμός της αστικής τάξης δεν μπορεί παρά να είναι αντιδυτικισμός-αντιευρωπαϊσμός και δεν μπορεί παρά να είναι υπέρ της κρατικής-πολεμικής συγκέντρωσης. Αυτή είναι η βάση για την εξάρτηση της χώρας από τον κατεξοχήν αντιτουρκικό και αντιευρωπαϊκό ρώσικο σοσιαλ-ιμπεριαλισμό.

Χαρακτηριστικές είναι εδώ οι δηλώσεις του Κωνσταντόπουλου και του ψευτοΚΚΕ.

Ο Κωνσταντόπουλος καταγγέλλει τη δολοφονία γιατί «σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να αποτελέσει τρόπο πολιτικής έκφρασης και παρέμβασης στο δημόσιο βίο της χώρας». Αυτό σημαίνει συμφωνία με τη γραμμή της 17N και διαφωνία μόνο με τη δολοφονική ταχτική.

Το ψευτοΚΚΕ καταγγέλλει τις «ξένες μυστικές υπηρεσίες που αλωνίζουν τη χώρα», εννοώντας τη

CIA και το FBI, ενώ στη Βουλή ανακάλυψε και τις ευθύνες της συνθήκης Σένγκεν για τη δολοφονία!

Στο βάθος το πιο σοβαρό ζήτημα για τη δημοκρατία στη χώρα είναι η πολιτική ασυλία και η πλήρης πολιτική κάλυψη που απολαμβάνει η "17N", και είναι αυτή ακριβώς που αποδεικνύει ότι τα δολοφονικά της χτυπήματα έρχονται από την κυρίαρχη και πιο αντιδραστική πλευρά της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού.

Η ΟΑΚΚΕ, σαν κομμουνιστική οργάνωση της εργατικής τάξης, είναι η μόνη πολιτική δύναμη που δίνει με συνέπεια και ανοιχτά μέσα στο λαό για χρόνια την πολιτική πάλη ενάντια στη "17N". Έτσι και τώρα, η οργάνωση έδωσε την πολιτική πάλη με αφίσα που κολλήθηκε στο κέντρο της Αθήνας και του Πειραιά και με μοίρασμα προκήρυξης στα μεγάλα ναυπηγεία και στην επισκευαστική Ζώνη.

Με την καμπάνια αυτή η ΟΑΚΚΕ προσπάθησε να εκφράσει πολιτικά το εργατικό δημοκρατικό κίνημα που δίνει σήμερα την πάλη υπερασπιζόμενο την ιδιωτικοποίηση στην Ελευσίνα και το επενδυτικό πρόγραμμα στο Σκαρμαγκά, αλλά και την ανάπτυξη της επισκευαστικής Ζώνης.

Κι αυτό γιατί οι σφαίρες ενάντια στον Περατικό ήταν σφαίρες ενάντια στους εργαζόμενους των ναυπηγείων και στο δημοκρατικό συνδικαλιστικό κίνημα, στο μόνο δηλαδή παράγοντα που μπορεί σήμερα σε σύγκρουση με όλες τις πλευρές του σοσιαλφασισμού να οδηγήσει τη ναυπηγική βιομηχανία μπροστά.

ΤΑ ΤΕΡΑΤΩΔΗ ΨΕΜΑΤΑ ΤΩΝ ΝΑΖΙ ΤΗΣ "17N"

Απάντηση στην προκήρυξή τους

Στο άρθρο αυτό θα αναφερθούμε στην προκήρυξη που δημοσίευσε στην *Ελευθεροτυπία* η "17N". Κι αυτό γιατί πιστεύουμε πως είναι απαραίτητη η πάλη για τη συντριβή της πολιτικοσυνδικαλιστικής εκείνης γραμμής που από χίλιες δυο πλευρές επιδιώκει το χτύπημα και τη διάλυση της βιομηχανίας.

Οι προκηρύξεις της "17N" προπαγανδίστηκαν από τον Α. Παπανδρέου σαν κείμενα οικονομικής ανάλυσης... πανεπιστημιακού επιπέδου! Σαν κείμενα δηλαδή της κυρίαρχης σήμερα στη χώρα πολιτικής οικονομίας του σοσιαλφασιστικού μπλοκ. Μιας πολιτικής οικονομίας των πιο αντιδραστικών πλευρών της ξενόδουλης άρχουσας τάξης, που προσπαθεί να στηρίξει "θεωρητικά" την κυριαρχία των πιο καθυστερημένων παραγωγικών σχέσεων για να εμποδίσει έτσι την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων οδηγώντας τες στην καταστροφή.

Αυτή είναι βασική προϋπόθεση για την εξασφάλιση της κάθε ιμπεριαλιστικής ηγεμονίας σε μια χώρα, ιδιαίτερα κάθε ηγεμονίας αποικιακού ή νεοαποικιακού τύπου. Η ανάπτυξη του καπιταλισμού στα αναπτυσσόμενα έθνη τα φέρνει αντικειμενικά σε σύγκρουση με αυτού του τύπου την ιμπεριαλιστική ηγεμονία. Μια τέτοια κυριαρχία πάνω σε αυτά τα έθνη και κράτη προϋποθέτει τη στήριξη εσωτερικά στις πιο καθυστερημένες κοινωνικά δυνάμεις τους, το χτύπημα της καπιταλιστικής ανάπτυξης και μέσα από εκεί της ανάπτυξης του προλεταριάτου. Σε μια πρώτη περίοδο της κυριαρχίας του ο ιμπεριαλισμός αποικιοκρατικού και νεοαποικιακού τύπου στηρίχθηκε στα ισχυρά τμήματα της φεουδαρχίας και τους αντίστοιχους πολιτικούς θεσμούς των αναπτυσσόμενων χωρών, εμποδίζοντας έτσι στην καπιταλιστική ανάπτυξη.

Το μεγάλο ρεύμα των χωρών του Γ' κόσμου για ανεξαρτησία από γενική άποψη χτύπησε τον ιμπεριαλισμό και αδυνάτισε τα εσωτερικά του στηρίγματα της προηγούμενης κοινωνίας. Ο κρατικός καπιταλισμός έγινε η κύρια μορφή αντιιμπεριαλιστικής ανάπτυξης στον Γ' κόσμο. Η ήττα όμως της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης από τις δυνάμεις της παλινόρθωσης, και ιδιαίτερα η ήττα της κινέζικης επανάστασης, αδυνάτισε και απόπληξε για μια μεγάλη περίοδο το προλεταριάτο, στερώνοντας του έτσι τη δυνατότητα να πάρει την ηγεμονία αυτής της πάλης. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να αναπτύσσονται και να κυριαρχούν μέσα στο κράτος οι πιο καθυστερημένες πλευρές του εθνικισμού, της γραφειοκρατίας, της διαφθοράς και του θρησκευτικού φανατισμού. Αυτές τώρα οι πιο καθυστερημένες δυνάμεις του κρατικού καπιταλισμού γίνονται βάση της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης την οποία επιδιώκει με τον πιο ακραίο νεοαποικιακό τρόπο ο ρώσικος σοσιαλϊμπεριαλισμός.

Η Ελλάδα δεν μπορούσε να ξεφύγει απ' αυτό το γενικό ρεύμα των υπό ανάπτυξη χωρών. Όμως,

επειδή βρίσκεται ανάμεσα στον Γ' κόσμο και την Ευρώπη, υπήρξε ένα ισχυρό αστικό ρεύμα στην οικονομία που έδενε τη χώρα με την Ευρώπη. Το ρεύμα αυτό από την ίδια του τη φύση βρισκόταν σε μια διαρκή αντίθεση με τις κυρίαρχες δυνάμεις του κρατικού καπιταλισμού, που -ιδιαίτερα μέσα από το τραπεζικό σύστημα- εμποδίζαν την ανάπτυξή του. Αυτή η σύγκρουση χαρακτήρισε την ανάπτυξη, ή καλύτερα την καταστροφή των παραγωγικών δυνάμεων στη χώρα.

Η διεφθαρμένη κρατική γραφειοκρατία και η κυριαρχία της στις σχέσεις παραγωγής, όπως εκφράστηκε ιδιαίτερα με τις "κρατικοποιήσεις" του ΠΑΣΟΚ, εμποδισε κάθε καπιταλιστική ανάπτυξη και έγινε το κύριο στήριγμα της διεξόδου του ρώσικου ιμπεριαλισμού στη χώρα τόσο πολιτικά όσο και οικονομικά.

Εκεί στήθηκε και όλη η πολιτική οικονομία του ρωσόφιλου μπλοκ της αστικής τάξης, με κέντρο εκπόνησης το ψευτοΚΚΕ, που γρήγορα συσπειρώσε γύρω του όλο το οπορτουνιστικό συνοθύλευμα. Η κρατική ιδιοκτησία, η κρατική μίζα και διαφθορά έγιναν... δημόσια αγαθά ιερά και απαραβίβιστα!

Κάθε προσπάθεια ιδιωτικής φιλοευρωπαϊκής επένδυσης στη βιομηχανία αντιμετώπισε τον αποκλεισμό από το πιστωτικό σύστημα, το φεουδαρχικό οικολογισμό, τις απεργίες του ψευτοΚΚΕ και, τέλος, τα πιστόλια της "17N" στο όνομα του αντιμονοπωλιακού αγώνα. Κάθε προσπάθεια ανάπτυξης του καπιταλισμού στην ύπαιθρο με τη συγκέντρωση της γης αντιμετώπιζόταν με τους Πατάκηδες και την ιερότητα της μικροϊδιοκτησίας των αγροτών. Κάθε προσπάθεια ανάπτυξης του καπιταλισμού στο εμπόριο, με τη συγκέντρωση του εμπορικού κεφαλαίου, αντιμετώπιζόταν με το σπάσιμο των βιτρίνων των πολυκαταστημάτων και την ιερότητα της ιδιοκτησίας του μικροεμπόρου.

Αυτή όμως η πολιτική οικονομία δεν έχει καμία σχέση με το μαρξισμό και το επαναστατικό προλεταριάτο.

Η κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής που έρχεται μέσα από την πολιτική εξουσία του προλεταριάτου είναι μια αναπόφευκτη ιστορική αναγκαιότητα. Μια αναγκαιότητα που έρχεται μέσα από την τεράστια ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων που κάνει ο καπιταλισμός, ιδιαίτερα στη μεγάλη βιομηχανία, με τη συνένωση χιλιάδων και χιλιάδων εργατών. Κάθε θεωρία και πρακτική που στο όνομα του "αντικαπιταλισμού" χτυπάει την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων είναι αντεπαναστατική, οπισθοδρόμηση και καθυστέρηση και σαν τέτοια δεν μπορεί παρά να στηρίζεται στην αληχμεία και στο ψέμα. Έτσι ακριβώς όπως είναι η προκήρυξη της "17N".

Ας τη δούμε συγκεκριμένα. Γράφει εκεί:

«Σύμφωνα με το συμβόλαιο αγοράς που υπογράφηκε από τον Πε-

ρατικό επί κυβέρνησης ΝΔ το 1992, το τελικό αντίτιμο αγοράς των ναυπηγείων καθορίστηκε σε 10,6 δις δρχ. και ενώ σύμφωνα με επανειλημμένες καταγγελίες των εργαζομένων η πραγματική τους αξία ανερχόταν σε 25 δις δρχ.».

Καταρχήν οι "καταγγελίες των εργαζομένων" που αναφέρει δεν είναι τίποτα άλλο από τις καταγγελίες του *Ριζοσπάστη*. Όσον αφορά την πραγματική αξία του ναυπηγείου, αυτή δεν καθορίζεται από τον... Περισσό (!), αλλά από τη συγκεκριμένη ζήτηση στη διεθνή αγορά. Και δεν είναι τυχαίο που στο διαγωνισμό δε βρέθηκε κανένας άλλος αγοραστής! Γιατί τα ναυπηγεία της Ελευσίνας, όπως και του Σκαρμαγκακά, μέσα από τα χρόνια της περιβόητης κρατικοποίησης κρατήθηκαν με σχέδιο έξω από τη διεθνή αγορά της κατασκευής, και μάλιστα σε αντίθεση με τον εκσυγχρονισμό που επέβαλε με τη 5η και την 6η κοινοτική οδηγία η Ε.Ε. στα αντίστοιχα ευρωπαϊκά ναυπηγεία. Αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης ήταν όχι μόνο το τεράστιο χρέος που είχε συσσωρεύσει το ναυπηγείο, αλλά κυρίως το γεγονός πως χωρίς ένα σοβαρό μηχανολογικό εκσυγχρονισμό το ναυπηγείο δεν μπορούσε να σταθεί στο διεθνή ανταγωνισμό της κατασκευής τόσο με τα ναυπηγεία της Ανατολής όσο και με τα εκσυγχρονισμένα ήδη ναυπηγεία της Ευρώπης. Αυτά τα πραγματικά γεγονότα καθόριζαν και την τιμή του και είχαν σαν αποτέλεσμα την έλλειψη κάθε άλλης προσφοράς για την αγορά του.

Πέρα όμως από τους όρους καθορισμού της τιμής του, υπάρχει και μια άλλη πλευρά. Από ποια δηλαδή σκοπιά βλέπει κανείς αυτό το ζήτημα.

Η "17N" βάζει το ζήτημα από την πλευρά του ιδιοκτήτη που πούλαει ένα δικό του αντικείμενο και ενδιαφέρεται να βάλει περισσότερα λεφτά στην τσέπη του.

Αυτή όμως δεν είναι η πλευρά του προλεταριάτου, αλλά η πλευρά του κρατικού ιδιοκτήτη με την αντίληψη του μπακάλη. Το προλεταριάτο δεν έχει τίποτα δικό του για πούλημα. Το δικό του ταξικό συμφέρον είναι μόνο η διατήρηση και η ανάπτυξη του ναυπηγείου όχι μόνο για να εξασφαλίσει το δικό του μεροκάματο, αλλά και για να επιβάλει τη δικιά του ταξική κυριαρχία σε κάθε ιδιοκτήτη. Έτσι τα πραγματικά δημοκρατικά εργατικά κίνημα σε μια τέτοια αγοραπωλησία έναν όρο θα έβαζε: τη διατήρηση και την ανάπτυξη του ναυπηγείου. Και αυτό πράγματι έκανε το συνδικάτο των εργαζομένων.

Αντίθετα, η "17N" μιλάει σαν εκπρόσωπος της τάξης των κρατικών καπιταλιστών-ιδιοκτητών, και μάλιστα σαν αυτόν που σηκώνει τη ρομφαία της κάθαρσης μέσα στην τάξη. Τη σημαία δηλαδή αυτή που σήκωναν πάντα τα πιο αντιδραστικά τμήματα της αστικής τάξης προκειμένου να εφαρμόσουν το φασισμό τους. Αυτός είναι ο ναζισμός και ο εθνικοσοσιαλισμός, που στη σημερινή εποχή της σο-

σιαλιστικής δημαγωγίας γίνεται σοσιαλφασισμός.

Παρακάτω η προκήρυξη αναφέρει τους όρους πληρωμής του ποσού της αγοράς και το δάνειο που πήρε ο Περαιτικός από τις τράπεζες, προσπαθώντας να αποδείξει πως όλα ήταν μια κομπίνα για να βάλει λεφτά στην τσέπη του ο Περαιτικός. Πριν απαντήσουμε, θα αναφέρουμε όλο το απόσπασμα για να θυμίσουμε στους αναγνώστες μας την τότε κατάσταση.

Γράφουν λοιπόν:

«Η πληρωμή αυτού του ποσού θα γινόταν σε 4 φάσεις. Ο Περαιτικός καταβάλλει αμέσως, τον Ιούλη του '92, επιταγές ύψους 2 δις. Σε μια δεύτερη τριετή περίοδο χάριτος Ιούλη '92-Ιούλη '95 δεν πληρώνει τίποτε. Σε μια τρίτη δεκαετή περίοδο πληρώνει κάθε χρόνο δύο εξαμηνιαίες δόσεις ίσες με το 1/30 του αντίτιμο, μέχρι το 2005. Και τέλος το καλοκαίρι του 2005 θα καταβάλει το υπόλοιπο. Όπως όμως αντιλαμβάνεται ο καθένας, τόσο οι εξαμηνιαίες δόσεις της τρίτης περιόδου, όσο και το υπόλοιπο του 2005 δε θα προέρχεται από κεφάλαια του Περαιτικού, αλλά από τα κέρδη των ιδίων των ναυπηγείων της Ελευσίνας, αφού αυτά θα βρίσκονται ήδη σε λειτουργία για μια χρονική περίοδο που θα έχει διαρκέσει από 3 μέχρι 13 χρόνια. Κατά συνέπεια τα μόνα κεφάλαια που υποτίθεται ότι κατέβαλε ο Περαιτικός είναι οι επιταγές των 2 δις του 1992. Δεδομένου όμως ότι ταυτόχρονα το 1992 πήρε από τις κρατικές τράπεζες χαμηλότοκα δάνεια ύψους 8,8 δις, ο καθένας και πάλι αντιλαμβάνεται ότι ο Περαιτικός όχι μόνο δεν έβαλε φράγκο δικό του για να αγοράσει τα ναυπηγεία Ελευσίνας, αλλά επιπλέον μαζί μ' αυτά εισέπραξε καθαρά 6,8 δις θαλασσοδάνεια.».

Εδώ υπάρχει αρκετή απάτη, ψέμα αλλά και γελοιότητες από τη "17N". Καταρχήν κρύβεται το γεγονός πως ο Περαιτικός δεν πήρε ελεύθερα τις μετοχές του ναυπηγείου με την καταβολή της προκαταβολής. Ο Περαιτικός έπαιρνε ότι πλήρωνε, όσες μετοχές δηλαδή αντιστοιχούσαν στην προκαταβολή ή στις δόσεις που έδινε. Οι υπόλοιπες μετοχές ήταν ενέχυρο στις πωλήτριες τράπεζες. Η συμφωνία πώλησης είναι σαφής: «Κατά την ημερομηνία καταβολής κάθε δόσεως ή προπληρωμής του τιμήματος θα αποδίδονται από κάθε μία από τις πωλήτριες στην αγοράστρια ελεύθερες από το ενέχυρο τόσες μετοχές που ενεχυριάσθηκαν, των οποίων ο αριθμός θα είναι ανάλογος προς το λόγο του εξοφλούμενου ή μειούμενου μέρους του τιμήματος προς το συνολικό τίμημα» (από τη συμφωνία πώλησης).

Επίσης αποκρύπτεται το γεγονός πως οι δόσεις αυτές είχαν συγκεκριμένο τόκο, ο οποίος αναφέρεται στη συμφωνία πώλησης: «Επί του εκάστοτε οφειλόμενου μέρους του τιμήματος, όπως αναφέρεται ανωτέρω, θα οφείλεται τόκος με επιτόκιο ίσο προς το ενδοτραπεζικό επιτόκιο το προσφερόμενο στο Λονδίνο σε Τράπεζες

Πρώτης Τάξεως για καταθέσεις Δολλ. ΗΠΑ διάρκειας έξι μηνών πλέον ένα επί τοις εκατό (LIBOR +1%)» (από τη συμφωνία πώλησης).

Όπως είναι ψέμα το ότι πήρε δάνειο 8,8 δις από τις κρατικές τράπεζες το 1992. Το δάνειο πάρθηκε από τον Περαιτικό στα μέσα του 1994 (*Βήμα*, 20-8-1995). Το ψέμα αυτό γίνεται σαφές ότι έρχεται να υπηρετήσει τη "λογική" της "17N" ότι ο Περαιτικός αγόρασε τα ναυπηγεία για να βρεθεί στην τσέπη του με "6,8 δις θαλασσοδάνειο".

Η γελοιότητα στην παραπάνω παράγραφο βρίσκεται στο εξής απόσπασμα: «Δε θα προέρχονται από κεφάλαια του Περαιτικού, αλλά από τα κέρδη των ιδίων των ναυπηγείων της Ελευσίνας». Αυτόν τον αστειό συλλογισμό υπηρετεί άλλωστε η απόκρυψη των δύο παραπάνω στοιχείων που αναφέραμε.

Σύμφωνα δηλαδή μ' αυτό το συλλογισμό, ο Περαιτικός πήρε ένα ναυπηγείο κερδοφόρο και σε πλήρη ανάπτυξη, που δώσανε και μερικά δις από πάνω, με αντάλλαγμα να δίνει σ' αυτούς που το πούλησαν ένα κομμάτι από τα σίγουρα κέρδη. Όμως, όσοι τουλάχιστον έχουν κάποια μικρή γνώση της κατάστασης, ξέρουν πως το ναυπηγείο αυτό όχι μόνο κερδοφόρο δεν ήταν, αλλά αντίθετα υπερχρεωμένο και με ένα μηχανολογικό εξοπλισμό περασμένης γενιάς, με αρκετά αβέβαιο μέλλον.

Αυτό άλλωστε έδειξε και η παραπέρα πορεία του ναυπηγείου με την εκδίωξη του Περαιτικού, την οποία δεν παίρνουν καν στον κόπο να εξηγήσουν οι φωστήρες της "17N".

Ο Περαιτικός πήρε το ναυπηγείο, όπως ο κάθε καπιταλιστής, με κριτήριο το κέρδος. Η επιδίωξη όμως αυτού του κέρδους δεν μπορούσε να γίνει χωρίς τον εκσυγχρονισμό του, πράγμα που θα το έκανε ανταγωνιστικό στη διεθνή αγορά της κατασκευής πλοίων.

Αυτό όμως ήταν που δεν ήθελαν οι ρωσόδουλες δυνάμεις της καταστροφής μέσα στο κράτος και την κυβέρνηση. Η διετία '93-'95 ήταν η διετία του κρατικού σαμποτάζ στην προσπάθεια του εκσυγχρονισμού.

Σ' αυτή την περίοδο το ναυπηγείο μπαίνει μέσα 7,5 δις από παραγγελίες του υπουργείου Άμυνας (5 αρματαγωγά), που βρίσκονταν στη συμφωνία πώλησης, και μάλιστα με τον όρο να αφαιρούνται από το τίμημα της αγοράς αν δεν πραγματοποιηθούν. Είναι αυτό που γράφει στην προκήρυξη η "17N" για τα "κενά" της σύμβασης, με βάση τα οποία ο Περαιτικός κατέφυγε στα δικαστήρια ζητώντας την εφαρμογή της σύμβασης.

Από την άλλη μεριά ο ΟΣΕ δεν τηρεί τις συμβατικές του υποχρεώσεις με την κατασκευή των βαγονιών, με αποτέλεσμα να υπάρχει και εδώ ένα έλλειμμα 3,5 δις. Την ίδια περίοδο το ναυπηγείο δουλεύει αποκλειστικά με επισκευές, ουσιαστικά με 700 εργαζόμενους, για να καλύψει τρέχουσες ανάγκες σε κεφάλαια κίνησης. Στον τομέα αυτό παρουσιάζει μια

σημαντική άνοδο του κύκλου εργασιών, όμως δεν μπορεί μόνο με την επισκευή να καλύψει τις ανάγκες.

Είναι χαρακτηριστικό πως στις δημόσιες παραγγελίες προβλεπόταν να παρασχεθούν πάνω από 1000 εργαζόμενοι, οι οποίοι τώρα ουσιαστικά επιδοτούνται από την επισκευή. Κάνοντας εδώ μια παρένθεση να αναφέρουμε ένα ακόμα ψέμα της "17N", όταν γράφει πως ο Περαιτικός από τους 2000 εργαζόμενους απέλυσε 530!

Σύμφωνα με στοιχεία του σωματείου εργαζομένων, υπήρξαν μόνο 60 απολύσεις, οι οποίες μετά από συνδικαλιστική παρέμβαση έγιναν 20, και αυτές ανώτερων διοικητικών στελεχών που δεν είχαν καμία σχέση με τους εργαζόμενους.

Το ναυπηγείο κάτω απ' αυτό το καθεστώς του σαμποτάζ στις κρατικές παραγγελίες μπαίνει μέσα, όμως ο Περαιτικός εξασφαλίζει τη συνεργασία του ιαπωνικού ομίλου I.H.I. με σκοπό την κατασκευή πλοίων "handymax bulk carriers". Γι' αυτές τις κατασκευές απαιτείται εκσυγχρονισμός.

Ένα μέρος του δανείου ύψους 2,3 δις πηγαίνει σε εκσυγχρονισμό του μηχανολογικού εξοπλισμού και το άλλο σε κάλυψη κεφαλαίου κίνησης, βασικά σε υλικά και μισθούς εργατών. Ταυτόχρονα καταθέτει πρόταση επενδυτικού προγράμματος ύψους 11 δις για έγκριση στην αρμόδια επιτροπή της Ε.Ε.

Το πρόγραμμα αυτό μέσα στα πλαίσια της 7ης κοινοτικής οδηγίας εγκρίνεται, και μάλιστα με βαθμό Α, δηλαδή χωρίς καμία επέμβαση και παρατήρηση.

Το σωματείο των εργαζομένων παίζει καθοριστικό ρόλο στηρίζοντας με κάθε τρόπο, σα ζήτημα ζωής και θανάτου για το ναυπηγείο, την εφαρμογή του προγράμματος. Με βάση αυτό, το 50% της επένδυσης θα καλυπτόταν από τον Όμιλο Περαιτικού και το άλλο με κρατική επιδότηση.

Αυτή ήταν η στιγμή της μεγάλης σύγκρουσης για το μέλλον του ναυπηγείου.

Η προκήρυξη της "17N" γράφει γι' αυτό: «Απαίτησε όχι μόνο να του παραδοθούν και τα ναυπηγεία Σκαρμαμαγκά, αλλά και να του δοθεί κρατική επιχορήγηση για δήθεν επενδύσεις τεχνολογικού εξοπλισμού ύψους 11 δις, αφού τα 5,7 δις που 'χαν εγκριθεί δεν του έφταναν. Με αυτά τα 11 δις θα πλήρωνε την πρώτη δόση, δηλαδή το 1/30 του αντιτίμου της Ελευσίνας, αφού η τριετής περίοδος χάριτος είχε παρέλθει, αλλά και μέρος του αντιτίμου του Σκαρμαμαγκά».

Πραγματικά, δεν μπορεί κανείς να απούγει ν' αποκαλέσει αυτούς τους δολοφόνους караγκιόζηδες γι' αυτά που γράφουν. Όταν αποκαλούν "δήθεν επενδύσεις" ένα ολόκληρο πρόγραμμα που φτιάχτηκε με την ενεργητική συμμετοχή του σωματείου των εργαζομένων, που συζητήθηκε σε εργατικές συνελεύσεις και πέρασε από χίλια κύματα από την επιτροπή της Ε.Ε., τι να πει κανείς!

Όταν λένε ότι είχαν εγκριθεί 5,7 δις, όταν εκεί ακριβώς έγινε όλη η πάλη. Στο να δοθεί αυτή η επιδότηση, γιατί η έγκριση είχε γίνει από την Ε.Ε. και η κυβέρνηση αρνιόταν να δώσει τα κοινοτικά χρήματα.

Λένε πως ήθελε τα λεφτά για να

πληρώσει τη δόση του ναυπηγείου, όταν ο Όμιλος του Περαιτικού ήταν στην ίδια περίοδο στα δικαστήρια για συμψηφισμό της δόσης εξαιτίας της μη τήρησης των κρατικών παραγγελιών που περιλαμβάνονταν στη σύμβαση, όπως αναφέραμε παραπάνω.

Σ' αυτή τη σύγκρουση οι ρωσόδουλες δυνάμεις της καταστροφής αρνήθηκαν και χτύπησαν το επενδυτικό πρόγραμμα, οδηγώντας τον Περαιτικό στην εγκατάλειψη των ναυπηγείων. Την ίδια περίοδο που οι δυνάμεις αυτές οργάνωναν την οικονομική εκτέλεση του Περαιτικού με στόχο να εμποδίσουν την ανάπτυξη του ναυπηγείου, η "17N", όπως γράφει στην πρώτη προκήρυξη με ημερομηνία Ιούνης 1995, οργάνωνε τη φυσική του εκτέλεση. Μια εκτέλεση που δε χρειάστηκε τότε να γίνει ακριβώς γιατί ο Περαιτικός νικήθηκε οικονομικά και το ναυπηγείο έμπαινε και πάλι σε κρίση.

Όσον αφορά τώρα το ζήτημα του Σκαρμαμαγκά. Την ίδια περίοδο το ναυπηγείο αυτό περνάει μια σημαντική κρίση για την ίδια την ύπαρξή του. Αν η ιδιωτικοποίηση ανέπτυσε την Ελευσίνα, τότε θα άνοιγε ο δρόμος για την ιδιωτικοποίηση του Σκαρμαμαγκά, κάτι που θα αποτελούσε μεγάλο χτύπημα στα καταστροφικά σχέδια του ρωσόφιλου μπλοκ. Η αντίσταση σε τυχόν ιδιωτικοποίηση του Σκαρμαμαγκά εκείνη την εποχή ήταν μεγάλη. Το ρωσόδουλο μπλοκ έπαιξε για μια ακόμη φορά το γνωστό του παιχνίδι: Έβαλε μέσα στην κυβέρνηση τις δύο άλλες ομάδες, των ευρωπαϊστών και των σοβινιστών, να τρώγονται μεταξύ τους με στόχο το κλείσιμο και των δύο ναυπηγείων. Ο Περαιτικός, όπως έχει αποκαλυφθεί από τον Τύπο, είχε ισχυρές προσβάσεις στον τότε υπουργό Άμυνας Αρσένη.

Οι ρωσόδουλοι μέσα στην κυβέρνηση, αξιοποιώντας την αντίθεση των ευρωπαϊστών (με επικεφαλής τότε το Σημίτη στο υπουργείο Βιομηχανίας) με το σοβινισμό πίεζαν για το χτύπημα του Περαιτικού, τόσο με τη ματαίωση της παραγγελίας όσο και με τη μη έγκριση του επενδυτικού προγράμματος. Από την άλλη πλευρά χρησιμοποίησαν το Σκαρμαμαγκά σαν ανταγωνιστή της Ελευσίνας, ρίχνοντας σημαντικά τις τιμές της επισκευής, αλλά και παίρνοντας κρατικές παραγγελίες. Δεν είναι τυχαίο που, στην περίοδο Περαιτικού στην Ελευσίνα, τα ναυπηγεία Σκαρμαμαγκά μπήκαν μέσα 50 δις.

Αυτή η κατευθυνόμενη αντίθεση ανάμεσα στα δύο ναυπηγεία ήταν που έκανε τον Περαιτικό να μιλάει για αθέμιτο ανταγωνισμό και να προσπαθήσει να λύσει το ζήτημα με την αγορά του Σκαρμαμαγκά. Κάτι βέβαια που όξυνε παραπέρα την αντίθεση του υπουργείου Βιομηχανίας με τον Περαιτικό και οδηγούσε αναπόφευχτα στην οικονομική του εξόντωση, και μάλιστα από τον ίδιο το Σημίτη.

Η καλλιέργεια των αντιθέσεων και η χρησιμοποίηση από τη ρωσόδουλη φράξια των ευρωπαϊστών απέναντι στους σοβινιστές και αντίστροφα είναι -σε πολιτικό επίπεδο- η κύρια μέθοδος για το χτύπημα των ναυπηγείων και στις σημερινές συνθήκες.

Αρχεία Καραμανλή

Ένα μικρό σχόλιο

Είναι λίγο καθυστερημένο το σχόλιο μας γύρω από αυτό το ζήτημα, αλλά είναι απαραίτητα δύο λόγια αφού σηκώθηκε τέτοιος θόρυβος ενάντια στον Καραμανλή από το ΠΑΣΟΚ, και πιο πολύ από το Λαλιώτη. Αυτή τη στιγμή γνωρίζουμε απ' αυτά τα αρχεία λίγες εκτεταμένες περικοπές τους που δημοσιεύθηκαν στον Τύπο, από διαφορετικές περιόδους της μεταπολεμικής πολιτικής ιστορίας.

Αυτές δε δίνουν καμιά ιδιαίτερα άγνωστη πτυχή αυτής της περιόδου πέρα από τη σχέση του Καραμανλή με τον Παπανδρέου μετά το '81 όπως αυτή ήταν κρυμμένη στο παρασκήνιο. Απ' αυτή τη σχέση βγαίνει πραγματικά στην εντέλεια ο διπρόσωπος Παπανδρέου. Ό,τι λέει γι' αυ-

τόν ο Καραμανλής είναι ακριβές ή το πολύ να είναι κολακευτικό για τον Παπανδρέου. Του Καραμανλή δεν του περνάει από το μυαλό ότι ο άνθρωπος ήταν πράχτορας, αλλά κατάλαβε τουλάχιστον στο τέλος της προεδρίας του ότι είχε να κάνει με έναν απατεώνα ολκής. Και το έγγραψε.

Αυτό έκανε έξαλλο όλο το μεσαίωνα μέσα στο ΠΑΣΟΚ, και πιο πολύ το πολιτικό του παιδί, το βρομερό Λαλιώτη. Αλλά και η υπόλοιπη ρώσικη παρέα ψευτοΚΚΕ - ΣΥΝ, δημοσιογράφοι του χώρου κ.λπ. δε βγήκαν να πουν καλό γι' αυτό το δίκαιο χτύπημα.

Στο βάθος όλοι τους αυτοί δε συγχωρούν στον Καραμανλή το μοναδικό, αλλά σημαντικό του θετικό, ότι

ΠΟΠ-ΟΤΑ: Μαζί με τα ξερά καίγονται και τα χλωρά

Είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας πως θα πρέπει να μπει ένα τέλος στο όργιο της κομματικής ρουσφετολογίας και στη συγκρότηση κομματικών στρατών με τον εκβιασμό στη συνείδηση των ανέργων, στα κομματικά φέουδα της ελληνικής κοινωνίας που ονομάζονται δήμοι.

Η μέθοδος γι' αυτό είναι η πρόσληψη με σύμβαση ορισμένου χρόνου ή έργου και στη συνέχεια ο εκβιασμός για τη μονιμοποίηση.

Δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα απ' αυτό, και μάλιστα όταν γίνεται απέναντι σε εργάτες που προσφέρουν μια δουλειά που σε πολλούς ανθρώπους γ' αναφορά και μόνο στη συγκομιδή των σκουπιδιών φέρνει αποτροπιασμό και αηδία.

Η ανταμοιβή λοιπόν της «καθωσπρέπει κοινωνίας» απέναντι σ' αυτό το κομμάτι του προλεταριάτου είναι ο εξευτελισμός του «χαρτιού» της κάθε κλαδικής, η ένταξη του κάθε εργάτη στο «στρατό» του κάθε κόμματος που παίρνει το δήμο, προκειμένου να κρατήσει το μεροκάματό του σε μια εποχή ιδιαίτερης ανεργίας.

Το σταμάτημα σ' αυτό το καθεστώς δεν μπορεί να γίνει με το πέταμα στο δρόμο εργατών που χρησιμοποιήσαν τη μοναδική μέθοδο για να ανταλλάξουν ένα κομμάτι ψωμί με τη «μονιμότητα» στη δυσωδία των σκουπιδιών. Μιας δουλειάς που σε μια δίκαιη κοινωνία θα πρέπει να είναι υποχρέωση όλων των πολιτών της.

Η τροπολογία που ψήφισε στη Βουλή η κυβέρνηση αντιμετωπίζει το θέμα μέσα στα πλαίσια της αστικής ηθικής και του αστικού εκσυγχρονισμού.

Προσπαθεί δηλαδή να περιορίσει το κομματικό ρουσφέτι, χωρίς όμως να λογαριάζει το χτύπημα στους εργάτες. Με βάση αυτή την τροπολογία η πλειοψηφία των εκτάκτων πετιέται στο δρόμο.

Γιατί υπάρχει ο όρος για τη μονιμοποίηση της «συνεχούς εργασίας». Ένας τέτοιος όρος αποκλείει την τεράστια πλειοψηφία, γιατί για την ανανέωση των τριμήνων ή εξαμήνων συμβάσεων περνούσε ένας κενός χρόνος εκβιασμού, που κρατούσε συνήθως πάνω από 15 μέρες.

Με τον όρο αυτό στην τροπολογία δίνεται και πάλι η δυνατότητα στον κάθε δήμο να συνεχίσει τον εκ-

βιασμό για τη μονιμοποίηση, γιατί είναι αυτός που θα κρίνει τη «συνέχεια» ή όχι της εργασίας.

Το κομματικό ρουσφέτι μπορεί να χτυπηθεί με τη μονιμοποίηση όλων των εργατών που δουλεύουν ήδη στη συγκομιδή των σκουπιδιών και με ένα σύστημα προσλήψεων που από εδώ και πέρα θα κόβει τα «παράθυρα» των τριμήνων και των εξαμήνων συμβάσεων του κάθε δήμου. Με την έννοια αυτή, αυτό το αίτημα των συμβασιούχων για μονιμοποίηση είναι ένα δίκαιο αίτημα.

Όμως στις σημερινές συνθήκες, όπου ο σοσιαλφασισμός έχει επιβάλει την κυριαρχία του πάνω στη συνδικαλιστική ταχτική και στις μορφές πάλης των εργαζομένων, κανείς εργατικός αγώνας δεν μπορεί να νικήσει αν δε συγκρουστεί μ' αυτόν, αν δεν καταχτήσει την πολιτική του ανεξαρτησία και δεν ενωθεί μ' όλο τον εργαζόμενο λαό.

Ο σοσιαλφασισμός με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ ανέδειξε σε επιστήμη τη συνδικαλιστική ταχτική της ομπρίας του λαού. Η απεργία των εργατών στη συγκομιδή σκουπιδιών χτυπάει την υγεία του λαού και την οικονομική ζωή, ιδιαίτερα με το χτύπημα του τουρισμού. Αυτή είναι μια αντικειμενική πραγματικότητα. Ο σοσιαλφασισμός χρησιμοποιεί αυτή την πραγματικότητα, και με όμηρο το λαό και τη χώρα εκβιάζει για να πετύχει τα δικά του σχέδια.

Μια πραγματική απεργία σ' αυτό το χώρο, αλλά και σ' άλλους αντίστοιχους που θίγουν άλλα τμήματα του λαού, δεν μπορεί να βρρίσκει τη δύναμή της στον εκβιασμό της κυβέρνησης με τη χρησιμοποίηση της ομπρίας του λαού. Γιατί κάτι τέτοιο δεν μπορεί να φέρει την πραγματική νίκη, ακριβώς επειδή διασπάει τον εργαζόμενο λαό και στρέφει απέναντι στους απεργούς τη λαϊκή πλειοψηφία, που υποφέρει από τις συνέπειες της απεργίας.

Η δύναμη της απεργίας βρίσκεται στην ενότητα των απεργών με την τεράστια πλειοψηφία του εργαζόμενου λαού, και εδώ χρειάζονται συγκεκριμένα μέτρα που θα ελαφρύνουν τις συνέπειες της απεργίας για το λαό, όπως και μια ολόπλευρη παραγάνδα και κινητοποίηση των πιο ευρύτερων λαϊκών στρωμάτων.

Αυτή την αντίληψη και αυτές τις μεθόδους χτύπησε ο σοσιαλφασισμός για να διασπείνει το λαό και να α-

δηλαδή είδε την ανάγκη και την πάλεψε, κόντρα στον Παπανδρέου και το ψευτοΚΚΕ, για να μπει η χώρα στην ΕΟΚ.

Κατά τα άλλα ο Καραμανλής είναι ότι καλύτερο μπορεί να βγάλει η φάρα της ελληνικής μεγαλοαστικής τάξης, αυτό το δίχως χαρακτήρα και μεγαλείο ρευστό εξάμβλωμα.

Αυτή του έδωσε τις ιδιότητές της και τα όριά του. Αυταρχικός και μεγαλομανής, αλλά δίχως ποτέ το σθένος για μια μεγάλη σύγκρουση, δημοκρατικός απέναντι στο ρεβιζιονισμό και τραμπούκος απέναντι στην επανάσταση, κοσμοπολίτης γιατί έτσι θα 'πρεπε, αλλά αναθρεμμένος σοβινιστής, δεν έκανε ποτέ του ένα βήμα προς τα μπρος που να μην είχε μέσα του την αναίρεσή του. Αυτό έγινε και με την ΕΟΚ, που την μπόλιασε από την αρχή με τη θανατηφόρα «πολυδιάστατη πολιτική» του. Με λίγα λόγια, ο Καραμανλής είχε πάντα μέσα του και στο βάθος του τον Παπανδρέου.

ναπτύξει την πραξικοπηματική αντίληψη και πραχτική στο συνδικαλιστικό κίνημα. Ο σοσιαλφασιστής λέει: Δε μαζεύω τα σκουπίδια γιατί απεργώ. Θα πνίξω το λαό στη βρόμα και τις μολύνσεις και, τι θα κάνει, η κυβέρνηση θα υποκύψει.

Αυτή η αντίληψη πρέπει να στακιστεί. Χωρίς το τακτικισμό της δεν μπορεί να υπάρξει δίκαιος αγώνας, παρά το δίκαιο των αιτημάτων.

Κάτω απ' αυτή την κυριαρχία, η απεργία έχει συγκεντρώσει το μίσος του λαού και δεν έχει άλλη διέξοδο από το άμεσο σταμάτημά της. Ακόμα και αν η κυβέρνηση υποχωρήσει και ικανοποιήσει τα αιτήματα, αυτό δε θα είναι νίκη του δημοκρατικού συνδικαλιστικού κινήματος, αλλά νίκη του σοσιαλφασισμού με την πιο βαθιά ζημιά στο εργατικό κίνημα, γιατί θα φέρει την πιο μεγάλη όξυνση των αντιπαράθεσεων μέσα στον εργαζόμενο λαό. Όμως, το πιο πιθανό είναι η απεργία να καταρρεύσει κάτω από τη λαϊκή κατακραυγή.

Στο πολιτικό επίπεδο, η απεργία αυτή ήταν καθοδηγούμενη από ένα μέτωπο της ΝΔ με το Τσοχατζοπουλικό ΠΑΣΟΚ απέναντι στον κατεξοχήν εκφραστή της φιλοευρωπαϊκής τάσης της κυβέρνησης Αλ. Παπαδόπουλο.

Το ψευτοΚΚΕ σ' αυτή την απεργία κράτησε μια διπλή στάση: Από τη μια προσπάθησε να χρησιμοποιήσει αυτό το μέτωπο που κυριαρχεί μέσα στην ΠΟΠ-ΟΤΑ για να χτυπήσει πολιτικά τον Παπαδόπουλο, ενώ από την άλλη δεν υποστήριξε την απεργία επειδή είναι το κατεξοχήν κόμμα που χρησιμοποιεί τους Δήμους για τη συγκρότηση του κομματικού του στρατού.

Έτσι το κόμμα αυτό δεν μπορεί να υποστηρίξει τη μονιμοποίηση, κάτι που θα απελευθέρωνε τους εργαζόμενους από τους δικούς του εκβιασμούς στα δικά του άντρα της κομματικής φεουδαρχίας.

Για την ΟΑΚΚΕ η απεργία αυτή, παρά το δίκαιο των αιτημάτων της, τόσο στην πολιτική της καθοδήγηση όσο και στις συγκεκριμένες μορφές που πήρε είναι μια απεργία που όχι μόνο δε δίνει καμιά προοπτική νίκης, αλλά, αντίθετα, εξελίσσεται σε μια αντιδραστική απεργία.

Η μοναδική σήμερα δημοκρατική λύση είναι το άμεσο σταμάτημά της.

ΒΡΟΜΙΚΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑ

Ειδικός χειρισμός" στα πλαίσια του "Καποδίστρια"

Γράψαμε σε προηγούμενη *Νέα Ανατολή* ότι το νομοσχέδιο Παπαδόπουλου για τις συνενώσεις δήμων και κοινοτήτων είναι ένα προοδευτικό νομοσχέδιο που χτυπά την κρατική γραφειοκρατία. Όμως ό,τι ισχύει για την υπόλοιπη Ελλάδα δεν ισχύει και για την τουρκική μειονότητα. Με ή χωρίς συνενώσεις, η μειονότητα θα παραμείνει σ' ένα καθεστώς γκέτο. Δημοσιεύουμε παρακάτω κείμενο το οποίο υπογράφουν τούρκοι κοινοτάρχες, δημοτικοί και νομαρχιακοί σύμβουλοι της τουρκικής μειονότητας του Νομού Ροδόπης και έδωσαν στον Τύπο.

«Την ώρα που έχουν σχεδόν ολοκληρωθεί οι συζητήσεις στα αρμόδια τοπικά όργανα γύρω από το θέμα της συνένωσης των κοινοτήτων στα πλαίσια του προγράμματος "Ιωάννης Καποδίστριας" και έχει οριστικοποιηθεί το προσχέδιο της ΤΕΔΚ για το Νομό Ροδόπης, τα όργανα της τοπικής αυτοδιοίκησης που ανήκουν στη Μειονότητα βρισκόμαστε στη δυσάρεστη θέση να εκφραστήμε αυτοτελώς και να ασκήσουμε κριτική τόσο στα διαδικαστικά κατά τη γενομένη συζήτηση, όσο και στο τελικά διατυπωθέν παραπάνω προσχέδιο.

Δεν ελπίζαμε βέβαια η μεταρρύθμιση στην τοπική αυτοδιοίκηση να αναδειχθεί σε κορυφαίο γεγονός ακύρωσης της μέχρι τότε εφαρμοζόμενης μειονοτικής πολιτικής του διαχωρισμού, της απομόνωσης και της γκετοποίησης, αλλά ούτε περιμέναμε ότι θα επικρατούσε πλήρως πάλι η παλιά λογική.

Πώς να εξηγήσει κανείς τον αποκλεισμό εκπροσώπησης του μειονοτικού χώρου στην επταμελή Γνωμοδοτική Επιτροπή όπου ο μισός πληθυσμός είναι μειονοτικός; Η οποία γνωμοδοτική επιτροπή επεξεργάστηκε την οριστική πρόταση για τις συνενώσεις, που ήδη έχει υποβληθεί στην Περιφέ-

ρεια Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης, χωρίς να δοθεί η δυνατότητα στη μειονότητα να εκφράσει τις όποιες απόψεις της, αντιρρήσεις ή και τη σύμφωνη γνώμη της.

Η Γνωμοδοτική Επιτροπή κατά την περιφορά της και μεν ήρθε σε επαφή με όλα τα συμβούλια της περιοχής, αλλά όπως διαπιστώνουμε δε λήφθηκαν υπόψη οι προτάσεις των εκπροσώπων της Μειονότητας για τη διαμόρφωση του τελικού προσχεδίου.

Όσον αφορά το προταθέν προσχέδιο: Μια πρόχειρη ματιά σ' αυτό αποκαλύπτει ότι τα κριτήρια που καθορίζονται το πρόγραμμα "Ιωάννης Καποδίστριας" είτε δεν τηρήθηκαν καθόλου είτε κόπηκαν και ράφτηκαν για τις ανάγκες μιας εθνικιστικής αντίληψης, σύμφωνα με την οποία η μειονότητα, αν δεν μπορεί να αποκλεισθεί εντελώς, να περιορισθεί όσο το δυνατό περισσότερο. Δεν μπορεί να εξηγηθεί με κανένα γεωγραφικό, κοινωνικό ή άλλο κριτήριο το γεγονός ότι, από το σύνολο των εννέα (9) δήμων που προβλέπει το προσχέδιο, στους δύο (2) μόνο μπορεί να αναδειχθεί μειονοτικός δήμαρχος, ενώ στους υπόλοιπους επτά (7) οι υπόλοιποι θα ανήκουν στο πλειοψηφούν στοιχείο. Πρόκειται για ένα καθαρά βιασμό της γεωγραφικής, κοινωνικής και πληθυσμιακής πραγματικότητας του Νομού Ροδόπης που δεν μπορεί να δικαιολογηθεί με καμιά επίκληση ιδιαιτεριότητων και άλλων παραπλανητικών εξηγήσεων.

Δυστυχώς στην περιοχή μας και η μεταρρύθμιση στην τοπική αυτοδιοίκηση μεθοδεύεται με τη λογική του μοιράσματος της πίτας ανάμεσα στο πλειονοτικό και το μειονοτικό στοιχείο, όπου στο μειονοτικό στοιχείο απλώς πετιέται ένα κομμάτι.

Η Μειονότητα, το παντοτινό θέμα της εθνικής αντιπαράθεσης, στο εν λόγω θέμα οδηγείται πάλι στην ίδια θέση.

Είναι πολιτική και ιστορική ανάγκη να επισημανθεί, αλλά και να καταγγελλθεί αυτή η τοπική πληγή και δυσλειτουργία και να υποδειχθούν οι μελλοντικές επιπτώσεις.

Οι μειονοτικοί τοπικοί άρχοντες, λαμβάνοντας υπόψη τα προβλεπόμενα πραγματικά κριτήρια του προγράμματος "Ιωάννης Καποδίστριας", μακριά από εθνικιστικές λογικές, συσχεφθήκαμε και μετά από μακρά και επίμονη συζήτηση και ανταλλαγή απόψεων καταλήξαμε στο παρακάτω προσχέδιο, το οποίο και καταθέτουμε προς συζήτηση.

Πιστεύουμε ότι το προσχέδιο αυτό ανταποκρίνεται στην τοπική πραγματικότητα (γεωγραφική, πληθυσμιακή, αναπτυξιακή) και προοπτική.

Π Ρ Ο Τ Ε Ι Ν Ο Μ Ε Ν Ο Π Ρ Ο Σ Χ Ε Δ Ι Ο Δ Η Μ Ο Ι

1. Κομοτηνή, Κόσμιο, Θρουλόριο, Καρυδιά, Πάνδροσος, Κάλχας.
2. Ίασμος, Αμαξάδες, Πολύανθος.
3. Σώστης, Ασώματοι.
4. Μέση, Ν. Καλλίστη, Αμβροσία, Αίγειρος, Σάλπη.
5. Ξυλαγανή, Πελαγία, Ν. Σιδηροχώρι, Ίμερος, Αγ. Θεόδωροι, Προσκυνητές.
6. Μαρώνεια (Ιστορικός Δήμος).
7. Σάπτες, Λοφάριο, Στρώμη, Κρόβυλη.
8. Αμάραντα, Άρανος, Μίρανα.
9. Φιλύρα, Δρίσβη, Γρατινή.
10. Αρριανά, Ν. Σάντα.

Κ Ο Ι Ν Ο Τ Η Τ Ε Σ

1. Φανάρι
2. Κέχρος
3. Οργάνη»

(Υπογράφουν 24 πρόεδροι κοινοτήτων, δημοτικοί και νομαρχιακοί σύμβουλοι του Νόμου Ροδόπης)

έβλεπαν την απομάκρυνση του ΤΒΜ1 από την πλατεία Καραϊσκάκη και τη μεταφορά του είτε στο σταθμό του Νέου Κόσμου είτε στο σταθμό Δάφνης και την εφαρμογή άλλων μεθόδων κατασκευής για το δύσκολο τμήμα μετά την πλατεία Καραϊσκάκη. Οι άλλες αυτές μέθοδοι που προτάθηκαν συνίσταντο είτε στη χρήση της παραδοσιακής μεθόδου NATM για τη διάνοξη της σήραγγας είτε στην αγορά ενός ΤΒΜ "ανοικτής ασπίδας", το οποίο είναι πιο κατάλληλο για να αντιμετωπισθεί η τοπική αστάθεια. Όλες αυτές οι προτάσεις είτε απορρίφθηκαν είτε δεν εξετάστηκαν καθόλου από την Αττικό Μετρό, η οποία, όπως προκύπτει από τα έγγραφα, επέβαλε να παραμείνει το ΤΒΜ1 στην πλατεία Καραϊσκάκη. Η κοινοπραξία δεν είχε το δικαίωμα να αλλάξει τις εγκεκριμένες

μεθόδους χωρίς την έγκριση ή την εντολή της Αττικό Μετρό».

Και καταλήγει: «Το να καταρρεύσει ένα τόσο μεγάλο έργο στην Ευρώπη θα ήταν πραγματικά αδιανόητο... Ευελπιστούμε ότι ο κ. Κώστας Λαλιώτης θα αποδεχθεί να παρέμβει ώστε να ξεπεραστούν τα σημερινά αδιέξοδα».

Μάλλον, συμπληρώνουμε εμείς, θα περιμένουν πολύ ακόμη. Όπως φαίνεται από τα μακροσκελή αυτά αποσπάσματα, την ακέρατη πολιτική ευθύνη για τη σημερινή κατάσταση στο Μετρό τη φέρνει ο Λαλιώτης.

Απ' όλα τα παραπάνω γίνεται φανερό ότι όσο ο σοσιαλφασίστας Λαλιώτης είναι υπουργός ΠΕΧΩΔΕ ο δρόμος της ολοκλήρωσης της κατασκευής του Μετρό είναι ακόμη μακρύτερος και σίγουρα όχι στρωμένος με ρόδα.

επισημάνσεις

- Υπερέχουν φυλετικά τα κουνέλια του ελληνικού έθνους;
- Το ερώτημα αυτό αποτελεί και το θέμα αυτών των επισημάνσεων.
- Ερώτημα παράδοξο και προκλητικό, εκ πρώτης απόψεως.
- Ας ξεκινήσουμε με το ελληνικό έθνος ή τους εθνικά Έλληνες, για να αναπτύξουμε τις σκέψεις μας.
- Η πρώτη θεωρητική παραδοχή είναι ότι το έθνος είναι προϊόν των νεότερων χρόνων.
- Η δεύτερη ότι το έθνος αποτελείται από όσους έχουν συνειδηση ότι συναποτελούν ενιαίο και μοναδικό εθνικό σύνολο. Όσοι δηλαδή διαθέτουν κοινή εθνική ιδεολογία.
- Έθνη χωρίς εθνική ιδεολογία δεν υπάρχουν.
- Η τρίτη θεωρητική παραδοχή είναι ότι η εθνική ιστορία αποτελεί δομικό στοιχείο της εθνικής ιδεολογίας.
- Αν συμφωνήσουμε στα ανωτέρω, πρέπει να αποδεχτούμε, στη συνέχεια, το γεγονός ότι άλλα έθνη θεωρούν εαυτόν "πανάρχαιο και φυλετικά καθαρό" και άλλα "σύγχρονο και μπάσταρδο".
- Δύο αντίστοιχα κλασικά παραδείγματα είναι οι Ελβετοί και οι Νεοέλληνες.
- Οι Νεοέλληνες πιστεύουν (:τους έμαθαν) πως το έθνος τους έχει ιστορία χιλιάδων ετών, αυτοί δε είναι φυλετικά απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων.
- Ο μέσος (εθνικά) Έλληνας είναι "υπερήφανος για τον πολιτισμό των αρχαίων προγόνων του", τον οποίο βέβαια αγνοεί, πιστεύει όμως ότι, λόγω φυλετικής καταγωγής, είναι κληρονόμος και συνηχιστής του "ελληνικού θαύματος".
- Γι' αυτό εξάλλου το λόγο οι Έλληνες θαμώνες των ανά την επικράτεια καφενέδων χλευάζουν μεταξύ τους τους κουτόφραγκους και τα έργα τους, που συνήθως γνωρίζουν μέσω τηλεοράσεως, επαναλαμβάνοντας -για να το εμπεδώσουν- το γνωστό: "όταν αυτοί ζούσαν στα σπήλαια, εμείς φτιάχναμε Παρθενώνες".
- Την καφενειακή μακαριότητά τους την ταράζει ενίοτε η διαπίστωση ότι η αλβανίδα γκαρσόνα μιλάει την ίδια γλώσσα με την αρβανίτισσα μάνα τους ή ότι οι κάτοικοι των "Σκοπίων" μιλούν στην τηλεοπτική συνέντευξη σαν τις γριές στο χωριό του πατέρα τους.
- Αυτό ωστόσο δεν τους κλονίζει, γιατί έχουν πειστεί από γνωστούς μεταμεσονόχια εμφανιζόμενους σε "πατριωτικά" κανάλια "ιστορικούς" ότι "κατά την ανάμιξη του ελληνικού αίματος με άλλο διαφόρων γειτόνων υπερισχύει πάντα το ελληνικό, ως φυλετικά ανώτερο".
- Ορισμένοι δε "ελληνολάτρες καθοδηγητές" τους έχουν επιπλέον "ενημερώσει" ότι "οι σλαβόφωνοι, αλβανόφωνοι, βλαχόφωνοι, τουρκόφωνοι και λοιποί αλλόφωνοι πληθυσμοί της χώρας είναι πληθυσμοί οι οποίοι σε δίσεκτους και σκοτεινούς χρόνους απώλεσαν προσωρινά την ελληνική γλώσσα -την οποία ξαναμαθαίνουν-, αλλά ποτέ δεν απώλεσαν τα ελληνικά φυλετικά χαρακτηριστικά και την ελληνική ψυχή τους".
- Η ελληνική εθνική ιστορία "διδάσκει", λοιπόν, τη φυλετική καθαρότητα των Νεοελλήνων και την απευθείας καταγωγή τους από τους αρχαίους Έλληνες.
- Ο Νεοέλληνας είναι υπερήφανος για τη φυλετική καθαρότητα του ή, άλλως πως, είναι υπερήφανος "διότι είναι Έλληνας".
- Ας έρθουμε τώρα στα κουνέλια. Και μάλιστα στη φυλετική της συστηματικής κουνελοτροφίας.
- Η επιστήμη προτείνει για την παραγωγή ζώων με βελτιωμένα χαρακτηριστικά τη μεθοδική επιμιξία.
- Αντιγράφουμε από τη "Συστηματική κουνελοτροφία" του Ι. Βαγιάνου:
- "Απλή διασταύρωση είναι το ζευγάρι αρσενικών μιας φυλής (ράτσας) με θηλυκά μια άλλης φυλής... Αυτή είναι μια μέθοδος που χρησιμοποιείται από πολλών ετών, διότι αυτή μπορεί να προσφέρει μια ζωοτεχνική ανωτερότητα, σχετικά με κουνελοπαραγωγή καθαρών φυλών. Δύο κυρίως φαινόμενα εξηγούν αυτή την ανωτερότητα: Ο συνδυασμός των συμπληρωματικών χαρακτηρισμών και το φαινόμενο της ετέρωσης... Στο ζευγάρι με δύο γενετικές κληρονομικές ιδιότητες, ή δύο εξωτερικά "αίματα", το ένα προκαλεί στο άλλο συμπληρωματική δυνατότητα, που επιτρέπει ανώτερη παραγωγικότητα".
- Οι ανά τον πλανήτη ορθολογικά και επιστημονικά εργαζόμενοι κουνελοτρόφοι (αλλά και οι εκτροφείς κάθε ζώου που επιδιώκουν επίτευξη βελτιωμένων χαρακτηριστικών προς μεγιστοποίηση του οικονομικού αποτελέσματος) χρησιμοποιούν τη μέθοδο της διασταύρωσης ή επιμιξίας.
- Τα μπάσταρδα στη φύση είναι πάντα ανώτερα από τα καθαρόαιμα.
- Τα καθαρόαιμα θεωρούνται ανώτερα μόνο στην εθνορατσιστική εθνική ιδεολογία.
- Η φανταστική φυλετική καθαρότητα του ελληνικού έθνους, εάν υποθέταμε πως ήταν και αληθινή, θα έπρεπε, σύμφωνα με τα πορίσματα της γενετικής, να είχε οδηγήσει τα μέλη του έθνους αυτού σε βιολογικό εκφυλισμό.
- Εδώ εδράζεται και το ερώτημα: Μήπως φυλετικά τα κουνέλια -κάνοντας πάντα τις απαιτούμενες διευκρινίσεις- υπερέχουν των Νεοελλήνων;
- Ευτυχώς για τον ελληνικό λαό (και όχι για το ελληνικό έθνος: την ιδέα δηλαδή που έχει ο λαός αυτός για τον εαυτό του), οι Νεοέλληνες μοιάζουν φοβερά στα κουνέλια.
- Είναι αμφότεροι εξαιρετικά μπάσταρδοι και κόπροι.
- Αυτή είναι η εξήγηση της επιβίωσης αυτού του λαού, σε εξαιρετικά δύσκολη πορεία ανά τους αιώνες.
- Αυτό μπορεί δε να γίνει και το μυστικό της επιτυχίας του.
- Φτάνει να ξαναφτιάξει την εθνική ιδεολογία του.

ΜΕΤΡΟ

συνέχεια από τη σελ. 3

για τα κτίρια. Η κοινοπραξία Ολυμπιακό Μετρό υλοποίησε αυτή την απόφαση. Τεχνικές προτάσεις για να υπερνικηθούν αυτές οι δυσκολίες υποβλήθηκαν από την κοινοπραξία το Σεπτέμβριο του 1996 και εγκρίθηκαν από την Αττικό Μετρό τον επόμενο μήνα. Δε συνεχίστηκαν οι εργασίες εξαιτίας της έλλειψης πρόσβασης στους χώρους της σήραγγας».

Πάνω στο ζήτημα των άλλων λύσεων για την αντιμετώπιση των γεωλογικών προβλημάτων ο Π. Μαντζανί αναφέρει στη συνέντευξή του: «Αυτό είναι απολύτως ανακριβές. Όλες οι προτάσεις που υποβλήθηκαν από την κοινοπραξία, είτε επίσημα είτε ανεπίσημα, προ-

